

Nr 2306/48

En

ambulerande

brevbok.

I.

Släktföreningen JJB Sjöstrand
Brevbokens innehåll

Bilaga 6f

~~En sammanfattande bres bok~~

Tva vaxdukspärmar med handskrivna berättelser

Del I

26/1 1930	Uppsala	Willes upprop	1
26/1 1930	Uppsala	Willes	7
30/1 1930	Uppsala	Arvid	13
10/2 1930	Göteborg	Olle	16
12/2 1930	Göteborg	Pelle	21
26/2 1930	Hidingebro	Elsa	25
9/3 1930	Örebro	Birger	31
15/3 1930	Stockholm	Nils	36
18/3 1930	Flustad	Brian	43
25/3 1930	Taragård	Eva	49
6/4 1930	Alvesta	Sture	50
13/4 1930	Sölvesborg	Kerstin	58
3/5 1930	Uppsala	Wille	80
4/5 1930	Uppsala	Arvid	86
11/5 1930	Göteborg	Olle	87
27/6 1930	Göteborg	Pelle	91
12/7 1930	Hidingebro	Elsa	97

Del II

		Elsa forts	101
6/8 1930	Örebro	Birger	105
Inga och Birger		176	115
Nils och Dagmar		181	122
30/8 1930	Taragård	Eva	128
14/9 1930	Alvesta	Sture	129
16/9 1930	Sölvesborg	Kerstin	135
23/2 1931	Uppsala	Wille	145
28/2 1931	Uppsala	Arvid	154
18/3 1931	Göteborg	Olle och Bengta	155
23/3 1931	Göteborg	Pelle	161
20/6 1931	Hidingebro	Elsa	165
22/6 1931	Hidingebro		
29/6 1931	Tenhult		

Bertil, 7.7.3.

Upprop.

1

Uppsala den 26 jan. 1930.

Kära systrar!

De några av oss under
sist förflyttas julen voro förenade i
mästgården hemma, framställes att
Kerstin det förslaget, att jag i all
minnighet skulle sitta i gänget
med en besök, som skulle an-
vända oss alla systrar emellan.

Idien är utmärkt och väl be-
fogad; sedan har vi sistone till
oss utösa och gitt oss lända
dag att vara. Ingenting är de
naturligast, att vi, som ännu
förekommer, lita oss vänta

Skulle vi ge oss att oss
gälda. Kärlek och skuldhet ha
vi alla fått som ett från far;
det skulle lända oss till stort
gagn och stort nöje, om vi

vilde understøtte disse lyngsørg
 og for vorende gyppe sammen
 omkring, som vi lide os at have
 var og en på velt hille. Vi
 skalt, trods tid og rum, ingen
 anstrengning og i den for troen-
 het, som vi under uppløst hiden
 i det gjenstandene hermed lide os
 lyng for vorende. I de kamle
 vingerne i de klummer att syng
 luttene, lig delat borden på stols
 på vore endest kalle borden.

Med disse ord
 tro jeg mig ha skabt me-
 ningen i Karstens forslag. Det
 er mitte hof, att alle vil
 gå in på det samme, og derfor
 jeg derfor till nærmere bestemt
 melles.

Var og en for

bevælte disse bote under en
 velbes tid. Derfor skalt han
 fortskaffe den samme i enlyd bet
 med nedanstående skilene, sadan
 han sjæld forst uendeligt at
minstone fyre sidde. Ved og her
 var og en skalt skrive, stai i
 hans egne hender, men at det
 forigende forsigi, att han
 skalt og uigst at sig af alle og
alt eget hie.

Skræmt for balleus

gang = forigende:

Wille.	}	26/1 - 31/1	
Arvid.			
Ole	—	1/2	8/2
Pile	—	9/2	16/2
Elsa	—	17/2	24/2
Birge	—	25/2	4/3
Nils	—	5/3	12/3

Brita	13/3	—	20/3
Eva	26/3	—	28/3
Stene	29/3	—	5/4
Kerstin	6/4	—	13/4
Wille	14/4	—	21/4
Arvid	22/4	—	29/4

O. S. U.

önskt icke
 nog efterföljas; endast på grund
 av sjukdom eller andra lika be-
 stående skäl får någon undlåta
 att hålla tiden eller ha sitt
 stäm till staden.

J hoppa om att ingen
 missförstått mig eller tagit illa upp
 — jag är dock uppgitt i skolan —
 förklar jag med hj. hälsn.
 alles ar tillg.

Wille
 /

En
 ambulerande
 brevbok.

Uppsala den 26 jan. 1930.

Kära sysslor!

Tor man väl stora
sysslobeskriften i betraktanden, tyklar
man sig de en grov arta på
olika utvecklingsstadien. Den en
har varit från till sin hörsuppgift,
den andra stannar den allt fortfa-
rande; några äro gifta, andra
inte; en har kommit till
trappsteg högre i sin uppfattning
än hört och dess mening än alla
de andra, o.s.v. i all samlig-
het.

De flesta ar, min
sysslor, ha genomgått den ut-
vecklingsfas, i vilken jag nu
befinner mig. Jag har nämligen
ännu inte kommit över mig-
domsdommans tid.

Ni veta alla, hur
hög flygande planer man kan
ha, när man ännu är ung! Det
är rent underligt, att framför denna
stora fröjdestekniskan kan finnas en si-
dan präglad av optimism. Kanske
ligger roten till många människors
otillfredsställelse just här, ty
det vet vi väl och en, att ungdoms-
drömmarnas glans ^{borst} bleknar/hör för
helt allvar.

Nu är det emellertid
så med mig, att jag alltför lätt
är över mig att säga för-
hoppningar. Jag kan sitta här
i minna två små rum vid Träd-
gårdsgatan och länga stunder
drömma om alla de härliga
ting, som framtidens skall ha
i beredskap åt mig. Det finns

9
många 'om' och 'men' — dessa
hoppas jag emellertid inte över, för-
blivdast av tillfälligt optimism. Det
finns inget tungt och svårt, utan
livet är en jöklande Erithregata
från klasket till klasket. I sådana
stränder skulle jag inte vilja byta
med någon annan, minn system.
Men vid andra

tillfällen — kanske oftast —
sysslar allting vortet och hopp-
lost. Då tycker jag, att jag en-
kast är ett brall utan existens-
berättigande, och önskar min-
ligt, att jag vilt så långt
som de flesta av er: att jag
hade ett hem och inte behövde
sitta ensam och rotlös i en
studentkåke i Uppsala; att jag
fått blida vid mig en annan

varelse, som trots s. v. återkom
slapliga trister och misslycklighet
skallade mig lika mycket som
sig själv och därför glatt hjälpte
mig med alla vända och vända.

"Återigen ungdoms-
frömmen", säger kanske någon

och ja. Jag håller med om att det
är så. Och därigenom berövas
tydligen allting's relativitet! Men
även människans oförnuftighet.

På vad många här, vill man ha,
men när man fått det, har det
mestad en god del av sin tyng-
ningskraft. Stackars oss små

människor! Vi kunna nog
aldrig bli nöjda med något,
ty vi se bara framåt och
banta oss något bättre.

Först i grunden kunna vi vara

11
vackligt nöjda. Då hoppas vi
naturligen ingenting för det inte ytterst
det bedrägliga hoppet, som för-
står våra lid.

Vi människor ha fått ett visst kreditiv
att ta ut och bara på.

Det heter hopp.

Kan någon rätt förstå,
att när vi blivit på det hela värt lid
och endast stödat oss,
det än är segt som lid,
då dock säger stopp?

Fra bandenslänna i hemets trappa hade
vi längtan stå

till väntas i ynförjans orost,
men under denna stanna vi om gån-
ningen i manna år,
som när vi skulle älderdomens grän-
skrifte.

By alltid hoppas vi på mindre sorg
och större lycka;
till sist vi dö i hopp, att livets vinnor
skall oss smycka.

Medt här är ett sökande
och längtande här. Kan du vi
aldrig någon ha det så också?

Medt många varma
hatsningar föddes jag allas
är tillgivna bröder

Trygglighets

13

Uppsala den 30 jan 1939.

Kära Cydon!

Skönt skinner jag vilja
toga. Men om jag nu måste
'hoppa' ut mig något, så måste
jag väl följa de stora theologiernas
och prästers försök och "tala"
över ett "ord." Parollen i uppslaget
till denna bok synes vara: att
göra sig självt. Bäst när jag
gärast kombinera: Våren fullkomliga
sinnen ---! Parollen och gammalt
skänker! Men fullständigt: full-
komliga sinnen eller himmelska fides
är fullkomlig! En förman som
säger att utom sig självt.

Att ge sig självt, de 4 orden
uttrycker helt och fullt kristendomens
baser innehåller. Att ge sig självt -
sinnen Gud ges sig självt. Förman

någon underbara bild än huden
som någon som förmått få. och
färdig som skapades enast sin förmåda
som ?! Där bekräftar vi oss dogmat!
Men som felet att redan ändå något
stärks sig inför denna likhet, han
vet vad de betyder. Vad är men
förståelse att att Gud förlätn mig
men vad är, när man vet något
sig fram ---- ?

Gud gör sig åt oss! Han
är ingen idealismens det-absoluta
frinastets självanslag. Han rötter
inte i sin egen stämning och
psykologiska processer. Han
gör sig omständligt, jag kan
någonsin på ett enda, oförklarligt.
Och om så snart det heter: Varen-
heten. Det är bevisat!

Men det är tvärtom stilt.

att ge sig själv, så att man minns
sig själv. Tänk när jag skrivit ut
mig själv i min uppgift har jag
närmit mig själv den enda vingen
in självförnekan, tjänande skillets.
Det är bevisat.

Minnet är en viss själv-
förnekan avseende på den enda och
goda skärmen och driften etc. Gud
avslöjande inte sig själv om
han svarar mot den bevisande
annen. - Det vinge verket
och annastendest på sig själv
är meningsfullt, kraftfullt.
Något avskild skärmen, skillets
vidga skillets förstånd, en enda
skillets kraftstråle står: att
ge sig själv.

Det är bevisat förändring. Men
kanske förstår den? Tänk ut

jag. de öroni minniskförnig.

Thafs anjer vis an. Ja,
Thafs men kemat kafs.
Er ting anid.

Göteborg, d. 10/2 30.

Kära sysskon!

Ja djupsinniga betraktelser
som värderne av familjens teologiska
traditioner ärtadkommit, tror jag mig icke
märkelig. Måhända kan man göra något
av sig själv och ett eget liv även glömm
att skildra "vad sig i rikets styrelse
under den närmaste tiden tilldragit",
det är uttygt vad jag inom min lilla
levnadsfri kan gjort, tänkt och känt och
upplevt. — Under de senaste åtte
åren har jag varit sysselsatt med ett ar-
bete, som berett mig mycket bekvämlighet,

och den oro, dets mode. Måga gånger har
själs tilliten varit ringa, de väring heter-
na hopat sig. Men de har arbetets
glädje fattat mig på nytt. Det ligger något
i ordet att man skall arbeta för arbetets egen
skall. Kan man därmed glömma sig
själs, tyvärr, endast som arbetsmaskin,
kan man det gått flera timmar i följd
utan att man haft en tanke på sin egen
existens, då erfar man en sauer och skön
syttning. Sysselsatt med ett hobby vid
sidan av skolan för brosförden ger en
viss lyftning över det vardagliga. —
Å andra sidan är det självklart, att ett
sådant brosförande av sig själv verkar,
arbetet endast kan och bör vara tillfälligt.
Insatte man icke sig själv på sin egen
syften i arbetet, skulle det i längden
bli ointressant. Man stöter alltid på
den motstånd, att man måste arbeta för

sig själv och för att glömma sig själv. —
Trots till broder Tygbyarns tro på
att man aldrig bör släppa det bestående
kopplet. Det är också nödvändigt som
matt, dycke och söm. Dessutom synes
mig de diplomatiska förhållandena vara
en den allra största betydelse. Man
bör förstå att underhandla även sedan
saken blivit talat (Tritt efter min vän
Richelieu) och såsom engelsman säger
"I think that something might happen."
— Jag återgår till den tråd, jag nyligen
släppte. Man bör också vara egoist,
endels motstånd. Man får inte vara
så stor egoist, att man blir ledsen
för sig själv och ledsen för andra. Man
får då varken nå i sin själ eller vara
eller ^{eller för att man något av det} betydligt för andra. Å andra sidan
har man sedan: Den kängslösa blir
behandlad kängslös fyllt, den kängslösa fyllt

19
kängslöst. Livet är fyllt av skräck och
intressanta motstånd. Dessutom kan man
alltid riktigt komma underfund med det. Det
är nog detta, som ^{bl. a.} gör det vettigt att leva. Men
våra teorier och maximer utvecklade varje
minut till personligt bruk. Så jag
i det frågande skrift "men", menar jag
alltid mig själv. Förmodligen är det som
broder Nils skriver "tyfs" (underhandla
även "kaps"), man kan inte att i skrift
utifrån filosofiska tankar på sin. Filo-
sofens betydelse ligger ej i de tankar de
tänka utan i en ^(som en H. ej en verklighet) mått och eventuellt
mytisk formulering. — De underhandla
rover måtteligen kunna anses djupa tankar,
men jag vill ej ha frångått mitt fast
utvecklade förstånd. — Så jag kan till-
baka från Upsala, frågade jag Borsätter: "Vad
har pappa gjort i Upsala?" "Pappa har
tagit mer en professor!" "Hur långt?"

>
"När mer i skorna". "Man hoppas tro om,
att han vore upp igen?" — Efter några
dagar frågade han: "Har långt han professa
varett mer?" "Nu: han just skuggat
bryt tiden upp ur galoscherna". —
Den lille dottern Carin Elisabeth (vilket
namn sin pänster är anta under en
ditt mellan Ann-Sara och Ingela)
äter sig ut. ~~antagande~~. Han har
redan länge skettat, dagmedelst i ett
lysthus tillstånd visande sin märke-
liga rötter och ett övertag över djuren.
— Mamman Bengta står i för brinnande
livet. Han ger sig igen på. Man är
nu: också bra sig och Fader Per. Han
"fater mer pengar", som det så skönt heter,
och kommer att för Eder skildra
sin senaste utmärkte metoder att undvi-
ka korinoras upprättning här i
fiskelaget. Ödrukslysten och brödslysten
Oloph

Göteborg den 12/2 - 30

Kära Rydman!

Att tre skäl både jag och g. skien
i den här bekän. För det första ha
alle sagt, att jag måste skien
löst, för det andra tycker jag
g. om att skien alltså att
för det tredje skien jag för att
flikigt till er i alla fall, minna
Rydman, att skien över-
strävar, är en sjukdom,
som alltid varit mig mycket
förmärksam och som, vad
mig beträffar, Rydman är
omöjlig, jag dock är en
fröktig hövudlag, då jag därtill
har tre försök, och som
baser det här är en patetisk
flykt, det andra med religiöst

allan och slutligen det heliga.
en filosofiskt djup, för Ni för-
låt mig, att jag, som också är
pastor, religiös och filosofisk,
känner mig rätt oförstå-
enke inför min uppgift.

Re: Ni, jag säger som
"sprit, tabak och granna
flikar, det är mitt liv det,"
och med det har jag väl egent-
ligen givit en hel del av mig
på ett lättfattligt sätt.

Nå, det är ju klart, att
om jag går och funderar lite
ibland på något allvarigare
saker, men som jag i all-
mänhet undrar känner mig
värt av det. Klara jag vill
sagt. jag har smällit i ska-
pet mig en liten livsfilosofi.

23
sagt, om man kan kalla det
så, och det är helt enkelt att
det redan sig alltid. Men det
känner jag helt enkelt att
på något sätt redan allting
upp sig för eller kanske bå-
de det ledamöterna och det
roliga. Man skulle kanske
känna tycka att man måste
bliva slä, slapp och tillgittig om
ett sådant tänkesätt men
det är fel, ty man blir i stället
mycket sysselsatt på vad som
känner att kända kun-
skaper och man går genast
rätt borta för att det skall bli
på en som möjligt. Något
starkt har jag i ortodoxism
mot och känner aldrig att
gå på så på ett, men man

Men jag känner inte ören mycket
på det rätta, som annars kan
vara lindrat.

Det som allvarligt ryser
känna mig för närvarande är
en liten lättnad förälskelse
med till vägen. Försväret är
fullt klart, men det är tyngt
och att få någon fast
i det hela. När det är en liten
liten lättnad och vacker
primit, skall jag emellertid
vara från med det grova
attillståndet och då orsakar det
sig nog. Men det då kan
inte med giftumil är jag
glad och värdig igen och börja
med något nytt primit
sammantals

En vacker Person.

Hidingebro den 26 febr. 1930.

Kära Lyssan!

Det är det möjligt för en sån
som mig att i ord ge något av mig
själ. Jag känner min oförmåga
inför er alla, som kommer för
uttryck för vad vi menar i Kanan.
Men jag vill försöka göra detta med
i "brevningen" och läsa er brie
"skicka påbudsningar". Tänk kan jag
nog, så att lyssnan kan rycka,
hela naturen i landet. Men ja, tänk
häft! Där kan förstå man, att
attning är en inövertat, så man kan
"slugga striden" för huvudskuden
och ryggar och ha nya tag, så dagen
börjar igen i fräddar att min gränser.
Det är inte alltid, det är så mycket
förstå, nej, att det svårt att, som

attity förklaring på en spörsnål
lukt knappligen ärendigen. Det för-
maner ständigt med b.-brat, ä jz
maner mig sådla ibland, ty kan
nära sig inte med annan förklaring än
en kan tyckas, kan förstå det. —

Det finnes nå intet kysst an, om
vi skulle kunne få se voksne alle-
smunde i det gamle huset, men
det måtte være under for andre å kysse
å ha i! Kærligheten av seg selv å kysse
blev nå overmåte og vil kysse dørp.

Här, som är brant, säger det ofta inom mig:
Om det något kunde förstås,
vore det en kort minne för hela liv-
tiden, hur lång den för vore i en ^{och} ögonblick,
det vore vi ju inte.

Om jag nu förlätn min största önskan
 så vill jag ändå att du ska
 vara min vän och väninna för alltid.

Örebro den 9/3 1930
Kära system!

Den 4 deennes fide jeg
del av denne hellige
brevet.

Men är allen här jag
på senaste tiden stått i åt-
minstone affärs korrrespondens.
Jönns brev har jag näst
som knapphändigast möj-
ligt, då jag fått processen
mig till tid för att få
brevs angelägenheter ut-
från i rätt tid. att handla
för så många sträblans-
delagares påsning tager
in tid, särskilt då det
gäller att anskaffa
behörighets handlingar. Ar-
betet med brevet är dock

icke besvärande, men det
är kunnigt, att det måste
utföras. För den, som icke
har kännedom därom, pro-
par jag på att meddela,
att Fars dogboken t.o.m.
1917 ännu som alla gam-
la brev och handlingar
är oantastade och
inlagda i försäkrade kon-
volut. Dogboken efter
detta är redan bränd.

Att jag nu är verkligen
jukt i bröstet, är mest
en slump. Jag ruckar
och ligger i, men såsom
för broder Peter är över-
anstående i min stolta
rida. Under studietiden
hade jag någon sanning

33
om, att det skulle som
bestämligt att under tings-
tiden arbeta på intensivt,
som det visade sig vara
nödvändigt, och att en
advokat hade det på o-
provt och gällt i sitt
arbete, trodde jag ej. Men
kostas från den som upp-
giften till den andra of-
ta utan tid till förber-
edelse. Yrket är dock intressant.
Från början hade jag dock ej tänkt
gå in för det samma, men
förhållandena har gjort det nöd-
vändigt. Helt hade jag velat
äga mig åt domstolsman, men
den och alla övriga vägar på det
juridiska området utan advokat-
baser för alltför långvarigt

litt de nödvändiga inköps-
na.

Som jag bör komma ar-
betet först och nöjerna sedan.
Jag finner mig ganska väl
förlätna med arbetet och
livet i denna goda stad. På
morgn och nätter att kläcker
kavla över en som Bonfetti,
men livet här också sina of-
fa sidor. Utte hos Elsa och
Elsas med dess färbjörande
härn finner Tage och jag —
vi träffas här ibland — lugn
och så efter arbets jälet.
Elsa är en liten mörkbrunna
som för, och med våra sam-
man som lördagmiddag,
sin Elsas klammigt från kus-
get, blödder vi till glädje — all

födje och allsamtal är beaktad,
räger allt enström — och
våra livet till fest. Ibarn
system är den senaste och
fästbändigaste lilla ror, som
föreläs hem. Hos henne kan
man få de alla bästa be-
lämning i konst och färd
kun.

Nöjerna här i Gröna gå i
långt stil. Flåmningen var
jag på autistisk uppgift hos
våra konstnärer och
och andra konst. Främst verk-
kerstämning i vår stad är den
gamla Västergården, där vi ex-
cerate med Oscar, Sophia
och andra ljuvliga perso-
ner i lustfärd. Efter
nätterna nr. 2 vara de gifta

berrarna, som ej föll till
fäls underhållen sin allra-
hällskhet, "magn", varför
vi belade ut dem i lite väng-
liga fruntimmerskläder, satte
dem i var sin bil, stängde
portarna bak efter dem och
bestodade chaufförerna att
anlevera dem hos deras
fruar, vilka vi nu se-
litt' steggt på.

Uppropet allmänhetens
i även annat samman-
hang fundera jag och jag
jag, att efter sju års sårats
jag var sin ~~stilla~~ sluta böja
seglar gemensamt.

Jag hoppas, att an-
språket på bidragen till
dessa antecknade brev-

36
brev ej, ännu äro, ty då kan
man sig underkänd Eden
Liljaqvist Bröjer.

Stockholm den 15 mars 1930.

Kära systrar!

Denna brobok har glatt
mig mycket. Den har gett mig åtskilligt
att tänka på. När idén uppfinner
får boken tillbaka efter dess kretslöpp,
komma de säkert att känna sig
nöjda med resultatet. Det finns
saker och ting, som aldrig kommer
er en annat än på papperet i
någon ensam stund, och denna bro-
bok har visat sig ha en viss för-
måga att locka fram åtskilligt
läsant.

Vad mig själ beträffar, så
har jag i alltför många år varit en
maskin, som mest tjäna ihop sitt
egentliga driftkapital, utan att något
blivit över som ersättning för
slitaget. Därom är jag ej ensam i
synsättet. Vi vet nog lite var,
hur det är med den maskindriften.
Men jäkligt kanske vi inte ha känt
i samma höga grad som jag. Det
har storstaden till med dess dyra
boendekostnader, som kunna bäras
endast tack vare de goda fortjänst-
möjligheterna, vilka framtvinga ett
jaktande liv. Att vecka efter
vecka från tidig morgon till sen
kväll ej hinna offra en stund åt
annat än ett nödvändigt förvår-
skande gör människan till en maskin,
som bara tänker på sig själv och

på den, som är omedelbart beroende
av effektiviteten av dess jaktande svar.
Men maskinen är ändå rätt nog,
ty den sköter av en kunnig verk-
mästare, som tror, att den har större
värde än den själ kan finna, och
som med den som modell konstruerar
en liten ny maskin, som än bara
på lek svarar i kapp med den
stora. — —

Nej, det kan inte tusen
längre tala i bilder om sitt enkla
liv. Ett järnarets jobb har det
 varit här i Staden dessa fem år,
inte minst under provet, för
att hålla det hela flytande,
men allt har gått bra, och den
egentliga anledningen därtill är nog,
att jag lever i de lyckligaste famil-
jeomständigheter, en man kan leva i.

Det har gjort, att jag alltid känt, att
jag haft något att oröna för.
Men jag säger som Birger, att inte
vaste man på förhand, att livet
kunde kräva så mycket oröte, som
det gör. Dock trivs jag med det,
och jag kan ej räkna ut, vad jag
skulle passat till annat än till
att plugga vett i pojkar. Men
en sorg bör jag på, och det är, att
jag ej haft tid att sköta mina
egna studier på de sista åren.
Men det kan väl bli en ändring
i den sakens sin meningar, för
jag hoppas.

Helst mitt liv har jag
haft tur. Jag har haft lycka med
allt, vad jag hittills företagit mig.
Nu förut har jag aldrig hört ett
kländrande ord. Ofta har lyckan varit

så överväldigande, att jag — som anti-
kens människor — fruktar, att den
måste förbytats i motsatsen. Varför
skulle man då klaga över arbetet?
Därför att kroppen ej alltid orkar med.
Den väntas ibland att t. o. m. göra
sin plikt. I sådana ögonblick har
jag faktiskt varit frädd att ge upp.
Men så känner man rätt vad det
är, att livet är inte bort detta. Man
njuter helt av livsvardena. Sådan är
mitt väsen, fastän kanske ingen av
Er vet det, ty jag kan konstera att
dölja mina sanna sidor. Även för
min själ är jag ett stort förgätacken,
ty jag vet egentligen ej vad jag själar
är eller bör vara. Mången "kann
dij själar" är för mig blott en pri-
marinelse om att jag är ett uselt
människopp bland alla de andra,

oh ett hän för att jag ej kan bli något annat.

Det underbara av allt, jag upplevt är de omständigheter, som ledde till min förening med Dagmar. Det gick underligt till. Jag tror på Platon, som säger, att vi blott är halva människor, som leta efter en ~~en~~ häft, som vi en gång förlorat, tills vi finner den. Många tro, att de funnit den, oh många vet, att de gjort det. De senare bli hela oh lyckliga människor.

Propos denna min "rätta" häft, så har den legat på Sabbatsberg i Hddor — blindtornen — en ordlig historia, då vi är på väg med grabben nr. 2. Hittills är denna dock räddad. Annars

41
hade många månaders modur gått till spillo. Men Dagmar är vigstark. Det första jag hörde av henne efter operationen var: "Här ska ta mig katen inte bli något missfall!"

Bengt — Olof är en "riktig kar" oh ska bli lärare i "Norra latin", oh om man frågar, vad han ska läsa pojkarna där, så säger han "grekiska" oh läser upp första versen i Odysseen på klingande helleusiska tungomål. Han har om "fråget till sig" hela alfabetet, x, y, z inberäknade.

Det ser ut som om jag skulle få en adjunktör i förhoppning till hösten. Det blev lagnat, så att på ett sätt känner jag mig glad, men kanske i

komma att sakna denna stad. Dock
ha i Brita och Eva där nere,
tyvärr ~~en~~ inte Tor.

När jag tänker på Mor,
Berit och Tor, så hugger det till
i hjärtat på mig, och tankarna
surra om varandra utan klack.

Ty sådan finns ej i sådana
ting. Om Tor hade levat, skulle
jag med största glädje tänka på
flyttningen till Jonköping.

Jag grämer mig över att jag
så ofta klandrat honom för
fel, som jag märker, att jag själv
har, om de också annars är ej
verkligt lika. Om man hade fått
den lilla sötma, som måste ligga
i att kunna vara något för
den, som fött en, för syssla, som
hjälp en.

Om jag nu återvändas till
fosterjorden ~~och~~ vilket viest
inte är säkert. Det beror nu
på regeringen — så skall jag
ej veta, förrän Ni alla på en
gång samlas där nere omkring
gamla minnen och föräldragriften.
En tillgivne Nils.

Thorsvik den 18-3-30

Kära syssla!

Får det mesta kännas
jag mig utel och är blyg
och förlägen. Nu har jag
anledning att känna
mig sådan. Jag är nästan
rädd att upplyfta min
mun. Det är så oanständigt
att få ett tillfälle som

detta att pröfningarna sina
alla värsta känslor
och tankar ty kunnat
är ju att låta dessa kom-
ma fram.

Nu hela mitt liv har
detta stora kalvari varit
det innerhålls rikaste
och värdefullaste. Fars
zyndam och hans and-
liga strider och slutligen
hans död har gjort ett
så starkt intryck på
mig och min ställning.
När Far i sin djupa färdhvar-
el och nöd i ålderdom
låg på knä inför Gud,
då glämd han inte oss,
sina barn: han bad för oss
att vi måtte lagga vårt

45
liv i Guds hand och gå den
rätta vägen. Då skulle
vart liv bli ett välsig-
nat liv, då skulle vi und-
vika alla felsteg. Om sitt
öfver till hade ju Far den
åsikten att det var gälfelst
på grund av brist på
gemenskap med Gud.

Och den: det är nödvän-
digt ha ofta från Fars
läppar och även ett par
timmar från hans död.

Dessa ord ljuda i mina
öron och hur gärna önskar
jag inte, att de skola på-öf-
fard verkan. Jag strider dag-
ligen med mörk häd och
min uselhet. Min yät är
i oss och min största längtan

är att från höjden få kraft
att bli en annan männ-
iska, som kan verka
på ett välsignat sätt.
Mitt liv är ett yätvirk-
hetens fattiga liv. Lag ut
och dag in utfär jag ett
ringaste arbete. För detta
får jag län endast för mig
själv. Efter arbetet försöker
jag arbeta så mycket som
möjligt — för mig själv.
Ah, jag väntar snart på
mig själv! När jag skall
lyfta yätvirkens yggst, försöka
koppa av, då vill jag ha
så mycket som möjligt
för att jag själv skall kunna
leva. Men jag skall
kunna bli självsk för

stär jag ej. Men det är lättast
att få hoppas på det man
beder om.

De flesta av er, mina kära
systrar, har ju något sär-
skilt att leva för: egna
hem med barn och blommor.
De, som inte hade det,
har ju en lös yggst på
sig, som de skall fyl-
la. Iupå er alla ifråga
om detta och f. ö. att
annat känner jag mig
många trappsteg under
er och är så älsk. Jag
har inga många barn
att tala om, inga försäl-
skelser, som håller härt
tät i virig fart och inte
har jag förmågan att

en försöka lösa problem.
Nutt lin är präglad av en-
samhet; därför och så ett
lin för mig själv, ensam
med mig själv. - Gärna
ville jag vara något
för er, mina systrar.
Det enda jag ger er är
mina tankar, när jag sit-
ter här ensam på min
bänk. Jag fortsätter gärna
den här för oss, som
Far bad, fastän jag är
svag och vacklande.

För hemmet ska
jag hålla er alla. Det
står där så gäst och
fient. Det är fyllet av
tänhet men på sam-
ma gång fullt. Gärna

nan i familjet sänder
ut lys även gästen, där
har och Far sova.

Jag har även hälsningar
från hustru Gustaf och
hustru Hedvig till er alla.

Med en så gott!

En till. Brita.

Taragård d. 25 mars 1930.

Hälsningar!

Det var roligt att läsa det
Ni skrivit. Gärna kan jag
inte nu skriva något,
utan håller eder alla
så mycket till!
Eva

Strösta den 6 april 1930

Kära syster!

Såsom varande lärare
har jag ingen vana att
bilda mig. Att göra nå-
got av sig själv, det är
väl - till god del att
minnsas - att bilda
sig?

Den röda träden i
denne lika oväntade som
intressanta bok får dock
här ej erkännas. Där för:
väl minnades vad Ryd-
berg sagt:

Lägg ej din bry på redan
lygda bröd!

Din bry är din och du bör
bara henne.

är det mest som brukas
jag lämnar mitt och
ditt släcke.

Jag är olycklig nog att kän-
na mig på fel plats i
livet. Håll till till mig en-
sam hela skulden. För
mig är mitt arbete
endast tungt. Jag ar-
undar ej den rike, men
jag avundar av hela
min själ alla den som
är saliga nog att älska
sitt arbete. Aldrig ännu
har jag efter ferier läng-
sat efter arbete och
jag tror en lättnadens
suck varje gång jag för
dagen gjort vad mitt
samvete säger mig, att

jag är skyldig att göra.
Jag är en stor "hes-
ning", men jag är fullt
och fast överlyggt om,
att vi en gång komma
att drivas efter våra
handlingar. Därför har
jag alltid sökt göra min
plikt i mitt arbete.
Min plikt är ej endast
att sköta arbetet så att
det blir utan anmärk-
ning från överordnades
sida. Min plikt har jag
fyllt fast, då jag gjort
allt, vad jag är mäktig
att göra. Plikt-känslan
har blivit för mig, vad
en pricks är för dragdjurs.
Oberoaktigt för de

53
slag och driva mig upp-
för backarna, som aldrig
bära utifrån.

På min bokhylla står
C. Aug. Cedersborgs historiska
romaner. Jag minns, hur
jag i min ungdoms dagar
med sålig häfnelse stu-
rade varje deras sida.
Mitt intresse var brin-
nande, allt förbrände.
O, att jag ägde tidans
intresse för mitt arbete!

Någon lisa har be-
redt mig därigenom,
att jag i mitt arbete
dagligen får iblick
i barnpsykologi. Redan
verkar på mig, som en
kärleksfull smekning på

pälle.

Vår all mera sälla
mig in i mitt yrke,
har jag lagt mig till
att smita. Jag håller
starkt på alla tradi-
tioner!

Äkenskaped blir och
år får mig den oas,
här vilken den ulla-
lade kamelen längtar.
Tills vi har jag ingått
"färlig" med mitt ar-
bete därför, att det ger
mig - delvis - medel
att underhålla den, jag
älskar. Men när jag ser
Eny lyda lyxor på Br
- det är hennes arbete -
går det ett stort gusur

min själ: vad du är lyck-
lig i ditt arbete! På
egendomligt är det alltså:
basen själv gör öken
dubbelts askräckande.

Du är lycklig, Du Ville,
i dina högljyga
drömmars här, Du Arvid,
i ditt allvariga sökande,
Du Olle, i ditt mate-
matiska nötkräckande,
Du Pelle, med ditt all-
besegrande artilleri, Du
Elsa, i din forliargar-
mig, Du Birger, bland
lagarnas paragrafer,
Du Nils, med ditt aldrig
sinande "bröda-språk-
indresse" - Oj, Bida,
känner jag mig närmast

"släkt" med.

Ja, det var enkelt!
Har jag gjort orätt uti
att nedskriva den? Jag
undöker mig i varje
fall alla beklaganden.
Jag vill falla på min
prot - ben var!

När jag nu kan nå en
alla, skall jag passa på
omnämna, att jag har
i frihet omkr. 150 plö-
tar, av vilka ett 20-
tal bär Mrs och
Fars bild och ett par
Bertils. Jag har länge
tänkt göra kopior och
sända omkring dem för
en beställning. Det skall

nu bli av till som-
mare.

Med hälsningar till Esk.
alla!

Efter Helg Skene

Ell P. S. anser jag Bo
vara värd. Han kry-
per vis Fars fälder
omkring med fyra
röda lockar. Han
gustar av ansträngning
men ger mig ej. Han
har ärd sin beryk-
tade enighet, yllertigare
ökar med arv från
släkten Lindahl. Gus
bevara pilken och give
oss förmåga att födra
honom! (och den är värd)
D. S.

Solusborg den 13 april.

1930

Kära Syster!

Efter att ha vandrat mellan
alla systererna och där fått
sitt bidrag har den lilla
brevboken nu en lita träskott
fullskrivna nått mig. Jag är
dig, Vile, innerligt tacksam,
att du 'satt min idé i
verkställighet, ty annars hade
den helt säkert som så mycket
annat tänkt domnat bort
i vardagslivets jäkt och bli-
vit intet. Det blev för mig
en riktig högtidsstund, när
jag i lugn och ro slog mig
ner och tog del av de tan-
kar och känslor som på

59

bokens blad nedskrivits av
av en minna kära Syster.
Ingen av er har skrivit Vileus
paroll "att ge något av sig,
själv och sitt eget liv" (Jäme
Känner jag mig nu orolig att
ej kunna fylja den), och där
ligger just största värdet och
därmed ökad möjlighet till
att stärka Sammanhållningen
i vår stora Systerfamilj, som
blivit splittrad på skilda
håll. Vår Systerömkärllek
är som ett grannband; den
finnes sig hos oss alla in-
nerst inne, för alltid kop-
plad av gemensamma min-
nen från Far å Mor å barn-
domshemmet, men den yttre
kontakten med varandra

är nödvändig för att bibehålla dess elasticitet. Tjänbarheten blir med åren större och eftersom vi genom nya erfarenheter både glada och bittra, förhåller sig att bli mera hela och fullständiga människor. - Beröskan till att jag framställde denna tanke om en ambulans med brevbok härleder sig egentligen från min egen önskan, ty i årtal har jag pålagts av att ej kunna ha brevförbindelse med er alla såsom jag velat. När Bertil togs ifrån oss, då förstod jag, att man även i sådana saker kan försumma och försumma liksom det blir för

61
sent och ej gives tid till gottgörelse. Sådant svider efteråt och gör sig i det lilla framman. Bertil liksom flera andra av er bröder har jag, alltid avundat för er över lågsna begäring (själv står jag långt ned på rangskalan i detta hänseende. Vils, minns du: Ett dåligt knä hade han men hjärtat det var gott) och detta har nog i sin tur hos mig fött en slags oblyghet och rädsla för att i brev inför er göra mig löjlig. Jag har haft kännedom av att jag ej komnat nå upp till er i detta har många gånger blivit en

härmed på min meddelsambet.

Detta har i ännu högre grad varit fallet i mitt förhållande till Far. Det finnes ingenting i mitt liv, som jag ångrar så vittut som min försumlighet och mitt oföretande inför Fars och Bertils livsproblem. Varför visade jag dem ej min kärlek och min tillgivenhet, och varför ansköngde jag mig ej att förstå dem, medan de levde? Särskilt mot Far kännes min försumlighet och härvid svarar efter hans död, har den legat över mig som en morsa. Sedan jag själv fått hem och barn har jag förtälsat Far i mycket, som förut var en

gåta men aldrig har jag förmått pressa några ^{of}ordama ord över mina läppar. I Somras serte jag enkom hem för att få träffa honom. Jag längtade efter att få komma honom riktigt nära och tala med honom öppet och förtröstande, men orden strökade sig i halsen - och så blev det kaeprat. Jag var rent av rädd för att vara ensam med honom och ängslig för att mitt Sällskap skulle hjälpa eller besvara honom. Över mitt sista avsked från honom låg dock något hjärtevarmt, som jag aldrig glömmer. Vi var ensamma då, ty de andra hade med

Tyomar gikk ut til busen.
Far trykte hårt min hånd og
en varm blide skålde varme
og hjertelighet såsom endast hans
kunne det, når han takade
for vår samvare. Frimodig og
nøyd låt hans røst, når han
skuta hende: "Det er nok siste
gongen, Kustin! Takk skal
du ha!" Som ett gråtende
barn måtte jeg skynde
ifra honom ut til busen
- det var som hadde han
redan då tagit avsked av
livet og skundtals lede i
sin egen värld. - Næste
gong jeg såg honom var
den 29 nov. dødsdagen, sent
på kvällen. Døden hadde då
brutt fridens og for nåden.

65
hans stemme over hans
kære ansikte og av døds-
kampens saval fanns ej ett
spår kvar. - Vårt forhold
til far, åbrimstone mitt,
skulle endst min tro bli-
vit något helt umulund
om vi kjent all vi helt vå-
gat og følt så om honom.
Hos mig har den kæmpe
funnets, att far for all ind-
vika efterhængset oberog
fra om nat hall ej øyet
ville visa vad som minnet
vime førde sig i hans faders
hjärta. Han fiske nok ofta
for husfidens skuld föra
ett dubbeliv, som måste
plågat hans rälframma
og beringsålshande na-

hur. Far var en hjäerte i mycket
en kämpade tygt sin egen
kamp. Till sist, stora fel-
sky i livet plock honom dygt
soma med nyppaffrondt av
den so en vila, som han
annars kunde fått njuta
av på sin alderdoms höst.

När jag har en stund
för mig själv, då sysslar
mina tankar med kapitel-
let: mor, Far och Bertil.
Det river i mitt hjärta
av saknad och oförståelse,
men det är som om jag nu
lärt känna dem bättre
och kommit dem närmare.
— Lilla mor blir för mig
alltid förebilden för en
sunn och verksam mor. Hon

var stor och underbar i sin
självnyppaffrondt moderskän-
lek, och därför utmärkte hon
allt utan felagom. När jag
själv känner mig uttröttad
och tycker ^{att} min ^{älskade} hustru är
arbetsom och tvärtlös, då
minnes jag mor. Jag skäm-
mes och försöker klamma i
med nya tag. Hon är mitt
mor-ideal, som jag hopp-
löst strävar att efterlikna.

I det stora hela är jag
"nöjd med lotter min och
tackar Gud för världen som."
Mitt liv är största delen av
året skämsamt och ofta mycket
juktigt, eftersom jag delar mig
mellan skolan och hemmet.

Min önskan och uppriktiga
strävan är att kunna sköta
bägge dessa mönstergillt, men
jag känner att ibland må-
kar jag det inte och då blir
jag lätt missmodig. Min
föreläsning är nog väl lång
och omfattande för att ej i
längden verka uttömande
på både kropp & själ, men
hitintills har det alltid re-
dat nytt sig och gått bra.
Jag är intresserad av mitt
skolarbete och har sällan
några svårigheter med de
omkr. 80 finkor i olika ål-
rar som varje vecka pas-
sera levor i min franska
obekväma skolbokslokal.
Nest glad och nöjd känner

69
jag mig då jag som slut-
klämn vid lärings skolans
avskrivning efter sin möter
och alla besvär lyckats
ordna en vacker utställning,
som visar att de unga bli-
vande husmoderna verkligen
lärt sig något. Jag är
jag då också efteråt "mycket
slut", men när terminen
även är slut så himlar jag
härnsta krafter till något
bättre igen. En viss hufvuds-
ställelse känner jag över att
kunna tjäna en slant till
hemmet. Jag är dock ej mer
kär i mitt arbete för arbe-
lets skull än att jag var
som helst skulle kunna slut-
ta därmed, om ej andra skal

Salade för att jag bör hålla
på. Många gånger kännes
det oerhört svårt att sluta
delen av dagen vara bortom
att lämna mina kära fil-
lar i främmande händer.

Salongintarna i mitt
liv är hemetunderarna med
Flenny & barnen. När jag
på eftermiddagarna kommer
hem och ser pojkarne för-
tjusning över att ha mor
hemma, då glömmes jag
både skola och trötthet och
är bara mor för två "mor-
sjuka" och lekfulla jysar.
Både Ingrid och Lasse är
gljortigt friska och smunda,
ochliga och vilje starka.
Lars-Gunnar har blivit

71
prata om, lustigt och svar-
begripligt och är full av roli-
ga jävull. Ingrid hälsar
hem som en liten apa. För
det mesta är de goda vänner,
men naturligtvis känner de
även slås som projekter. Den
små näpna omsorger om
far, mor och varandra, är
ibland rörande och tager sig
uttryck på många kända
sätt. Ingrid är soligare
än att gå för båda dem
och sedan stoppa ned dem
i sina bäddar, se dem
knäppa sina mjuka bar-
nakänder, medan vi bieder
aftonbön och så till sist
ge mor en hård godnatt-
kram. För mig är det fest.

när jag i lugn och ro får
slå mig ned och idka hand-
arbete med deras halsiga
byxor och strompor. — En
sake som Ingrid har svårt
att se är när mor på all-
var gråter. Då talar hon
långt, talar och tystar. I
samband med morfar är nu
sist farmars död, har jag ej
kunnat döja, hur svårt
det slår i mej, men In-
grid ser givet på döden och
är säker på att vi ska mö-
tas i himlen. Senast i går
förklarade hon för mej: "Skar-
far har ju det mycket bättre
än vi. Han är faran ännu
cykel i himlen, ska'
mor far, och morfar har

73
Såkat fått sin pick lam-
por av Gud. (hans längtan
är en barnhet och många
pick lampor) och föresten, så
fort vi dö, häffar vi dem
allihopar." — Men med barn
är det inte bara glädje, även
om de är friska, utan också
bekymmer och möda och
ständigt ges nya problem,
som ska lösas. Då honom
alltid är Fleming den hjälps-
amme och förståndige bar-
nafadern och talar, när det
behöves mer än sin del av
lasset. Han är den verkligt
goda och jämna vardags-
människan, som aldrig öri-
ter och därför är vårt hem-
liv lyckligt och helt. Bättre

och bättre lära vi oss för-
draga varandras brister och
egenskaper. — Något "nåjesliv"
utom hemmet ha vi varken
tid eller råd att ha. Vi
gå på föreläsningarna och ibland
på biografen. Det är allt, som
räcker för oss. Något verkligt
intimt och förhögt samgånge
ha vi ej heller. De äro väl
räknade av våra vänner, som
äro allt lita på. Då ser de
ha vi en supé eller kaffe-
kväll, men det är ej något
regelmässigt återkommande.

— En stor saknad i
min tillvaro är att jag
ej har någon enda av
en alla syskon så nära,
att vi ofta kunde få

vara tillsammans. Det skulle
både under vardagarnas gård och
högtidernas festtillställning vara
mycket värdefullt och tröste-
samt att ha varandras mors
rörkäll. Ibland hemsoöker
jag av riktig "syskonlängtan".
Den påminner om den längtan,
jag som barn kände efter
hela mor. —

Min enda stora
besvikelse i livet är, att
jag ej såsom i mina barn-
domsdagar har möjlighet att
idka tunga med hästar,
kor, får och svin. Det har
ju alltid varit min dröm
att bli ägarinna till en
grann hushåll, där jag
kunde omge mig med stall

dofta, så att jag alltid kom-
de gjort mig förtjänt av
mitt vackra smeknamn
"härta-Kristin". Lilla Lasse
har äro min kärlek till djur
och musor ovet med den stekas
kisse - session och hennes unge.
Vinner vi bara en stu för-
mågenhet på lotteri, kan
ju lätt min barndomsöns
kan gå i uppfyllelse och
då äro vi valkorona
på sommarsöje allihop.

Innan jag slutar och
lämnar boken gå vidare till
Vilse, skulle jag vilja för-
slå att vi redan nu på
allvar börja diskutera frå-
gan om tidpunkten för

Vårt Sammanträffande
hemma i Barnåren i Sommer.
Allsammans äro vi på det
klara med, att vi ska hem,
men antagligen blir det brist
att enas om tiden, ty var
och en har ju sitt. Vore
det ej möjligt att fira mid-
sommarhelgen hemma i det
gamla hemmet? Själva ar
jag gärna villig att resa
hem, nägot i förväg och
hjälpa till att ordna det
"nödvändiga" hushållsaktiga
för en hemkomst. Ina för
vi ej lastas för häst, utan det
måsk ordnas förskändigt med
bra hjälp, annars får hon
för mycket extra arbete.
Närta gång skriver var och

Sin Tanke om detta! Det blir
 kanske för sent by det tages
 tid, innan boken gått runt.
 Gärna tages jag direkt emot
 brev från var och en av er
 för att fortare få reda på, hur
 ni tänkt er boken. - För man
 och barn medfölja? -

Vad jag kommer att
 vänta på längsta efter att få
 boken hälsat! -

Med vänligast hälsningar
 till er alla.
 Eder tillgivna Astrid

Scheman.

Wille	} Pige. ut förbund anlämnat	—	6/5
Mitt			
Olle		—	7/5 - 14/5
Pelle		—	15/5 - 23/5
Elsa		—	24/5 - 31/5
Brigge		—	1/6 - 8/6
Nils		—	9/6 - 16/6
Britta		—	17/6 - 24/6
Eva		—	25/6 - 1/7
Sture		—	2/7 - 9/7
Karsten		—	9/7 - 15/7
Wille		—	16/7 - 23/7
Mitt		—	24/7 - 31/7

Uppsala den 3 Maj 1930.

Kära systrar!

Det finns en psykologisk lag, som de lärde gjort namnet "den oändliga ansträngningslagen". På denna faktiska verklighet finner man vi och de oändliga bestis. Inte minst i Uppsala i början av maj. Ja mycket av vår sitta vara, desto mycket och bli kan i regel! Och sedan - ja nu kan klåmpas mest beviset, desto starkare bli detta. För en del har jag gjort den inbättnelsen, att ja men jag vill att sitta mig in i och tillaga mig den s.k. i sträng! glädjen, desto desto och har jag minnet inte blivit, desto

vanligare har jag följt alla pålitligt, de desto mer, desto och tommer har jag ansett att s.k. följt.

Men det var inte om detta jag skulle skriva. Jag vill i stället berätta ett annat exempel på den oändliga ansträngningslagen. Det står i samband med förs försäkrade.

Det var endast Brita, som jag, som var ansvarig vid förs försäkrade. De övriga av systrarna var dels att berätta, dels att berätta - kan inte mest det enda. Ty det finns upplevelser, som man aldrig kan glömma. Så är det åtminstone för mig beträffande förs försäkrade. Jag kommer aldrig ifrån minnet därav. Det kan kom-

me för mig, när som helst och på
de allra mest oönskade ögonblicken. För
jag exempelvis var i en brasa,
minns jag strax, hur förbrä-
nande göra detta och ville att
anden andra skulle göra det;
därpå behöves tanken inte
många associationer för att
komma fram till det, varom
den kretsas som kallas kring
det goda. Eller ett annat
exempel: när jag lagt mig
i sängen och ibland inte
kan komma till ro, har jag
kunnat, hos några hundra
från ett av de angripande rum-
men; det behövs i sista för
att komma mig att tänka
på och så att säga åter upp-
bära det spår mig, i fulla lysh-

83
nande jag som kan ofta kring
mig it, när för portade i stäm-
men inne i rummet och
jag kunnat ångra den ogärning
av skilning jag afog, och upp-
hörs den förkärja, skulle jag ofta
bliva prigla av: "Tänk om jag
dör!" — Tanken har nämnt ordet
dö, och saken är klar. Jag
brötas åter med minnet, och
se för kring den kring, på
vilken jag redan medde har ledd,
tänkte med fruktans alla bär
det var på naturligt sätt, ty
för var gammal och alla
är vi dödliga varelser.
Jag skulle kunna
omständiga en mängd andra
liknande exempel. Väst är
emellertid, att jag ofta dömt mig

varvid jag åter upplever den en-
gan upplevda verkligheten så
brände och gripande, att det
känns som ett slag i ansiktet,
när jag vaknar och finner, att
det dröjt sedan en lång
den den stora förut dömda
dömda utgörelsen i tid och
rum. Påskvår jag minns, att
enkel samvetskonen kommit så
nagrande och entvågen som
aldrig för.

jag beundrar mig
on att komma bort från denna
miserable vara. Men - det var
då jag ville komma med min
inledning - jag kan näppeli-
gen finna ett bättre exem-
pel på den användbara ansträng-
ningen lag.

jag trötter mig som
en ofarligt som min egen. För
den finns endast en båt:
tid. Och i en förtäring
av Wallis ord: "gärna ett
förlägg" - skulle jag ^{för} beakta
för samvetsförläggarna och
någons på den slutgiltiga
gömdhet. Ty det är ju en en-
gan, så, att man helst
vill minnas endast det
ofullständiga och vandra.

Hj. h. h. från

En tillg.

Kylling

Uppsala d. 4.5.30.

Kära Lyssan!

Med den motivationen
att jag inte har några moti-
vation, varför jag inte skriver,
skriver jag iakt. Det som
mening är enligt Olof strängt
förfärligt.

Med många hälsningar

En tving skuld.

P.S. Les som jag lär, men
ej som jag lever.

D.S.

Göteborg 11/5 30.

87

Kära Lyssan!

Vid denna tiden på året
är livet ^{för mig} (mer än vanligt) fylldt av
skolelärare, skrivningar, examination, prakti-
kationer och konferenser. Jag minns därför
ej inga ^{någon} på ^{en} "dubier eller paradoxer"
om livets djupare spörsmål, utan skriver
några tankar således som de runna genom
huvudet. — Vi bo här i en valdignad
nejd. Omöjligt utanför här vi den
härligaste skog med gräs, buskar, sten,
vitbjörnar, liljekonvaljer, krusmyror. Efter
fem minuters vandring i skogen kommer
man till en fröjlsande utsläppstunnel, varifrån
såväl öregnte samhälle som de vackra omgif-
ningarna, höjder, lövskog och grön fjärr, väller
det är inbäddat, kunna avnjutas. Vårje efter-
middag, då jag är hemma och ej går ner till
mitt rum på Chalmers för att kunna arbeta
starkt, brukar jag taga en liten tur

förbi denna punkt. — Det är skönt och
vågorande att blanda natur och kultur.
När stadskulturen löper man ingen risk
att få för litet, men naturen kan man
glömma bort. — Tre söndagar i rad,
under vilka det varit ett gylleramt väder,
har en kamrat och jag ^{kl. 10. f.m.} tagit frän
Hälsö till Hårby och sedan vidare
genom de mest underbara ödemarker
till Lerum. Detta område kan väk-
ligen kallas "de tusen sjöars land".
Från en höjd kan man se "Drei-
seeblick", som är slottet. Ingen
minutslöshet kan släpas. Man får
vackligen vara tacksam för att denna
skönhet kan utnyttas. Det
är vackert ganska och ej grävt. Kl. 8
på aftonen brukar jag komma hem
efter att ha kunnat se dygnet Gud i
naturen under en hel dag. —

89
Slutligen när betraktelserna, som jag ofta
kommer in på, så jag stöbler omkring i
särskilt — "Känn dig själv så litet som
möjligt. Du vinner föga på en onödigt
interiör bekantskap". — "Var nöjd just nu,
annars blir du det aldrig. Detta kändes
ej, att du sparar krafterna för att nå ett
mål". — "Fästerna dig till att vara
människan och känn din begränsning. Blir
ej filosof. Betänk att filosofin är
vetenskaperna om kontakterna i motsats
till matematiken och all naturvetenskap,
som är vetenskaperna om kontakterna". —
"Taket är vetandets början och slut.
Öfver talet är tanken inte" (Mittag-
Leffler). — Håll ett tvärsnitt
genom familjen. Jag sitter i salen
och skriver dessa småtänkta tankar.
Farbror Peter i herrmannens lussande red-
blaskan, stadens enda söndagsledning.

I hon parentes kan anmärkas, att den som
 i Göteborg reser skärningen en söndag.
 utan skylande rödblanka framför ansiktet
 är makt. Detta $\neq$ secure har emellan-
 tid Farbro Pehr varit framt i dag,
 de han solbat på Långe drag. Bengt
 ligger Birgitta i sängkammaren. Unga
 har haft en handelsrik dag med
 lekamraternas och lugnar sig nu
 genom ritning i sängen. Hon
 har en full uppsatt som underlag,
 och framställer mångförgade beakar,
 farande till Bliksalla. Sittungen
 vegeterar under stor tidsnödighet
 och är uppsatt på en väg och be-
 fararen lagom tung. — Skutthjen
 de dygthjente hetsningar till
 Eder alla. Pehr kommer nu att
 fortsätta. Enligt god is kan fortsätta,
 har han det ej lott nu om varen.

Idag, lördag, steg han upp ovanligt
kl. 9. f.m. Sakert kommer han att
en blotta intressanta sidor av sitt
förhållande till Korvman.

Eden

Oloph

Gateby Dec 27.6.30

Kein Syphon!

Först var jag som varaktigt
jag förmenat vidvarande
denne verk och till sin.

Om jout kemkannen poe
 een kennekenen poe
 Breiden p. metneytel. Det
 is een kacht kacht.

Ja, dels gillar den och dels
så gillar den det jag finner
bäst om så är min plan.

för den senaste prövningen att
förstå Kammars ut. Kallat
skulle jag vilja Kammars till
Amerika. Jag skulle också
få att det är en djödras
mors men Kasse låta sig
blott gissa att Kammars
i beröring med andra.
Och det är naturligtvis kallat
dit ännu, ty först Kasse
jag klar om denna här.
Sjuskulder Kasse har
en liten grundplåt.
men detta blir mitt
sämsta, men också Kasse
lite energi skall det nog
gå.

J. Kammars till på en
Kammars
till en Pö.

Hidingelva den 12 juli 1930.

Kärn Lyfkon!

Med näze har jag läst alla era brev,
ja, jag har verkligen längtat efter era
brev. På grund av Pess frekventa
avresor, kom den mig tillhanda en vecka
efter ert brev. Nu har jag haft den i
min äga en hel vecka, & varje dag har
jag tänkt storin, att jag inte kan stann
ra i den denna gången, ty jag har
inte haft en ansett mig till.

När man haft smaska & ska sätta
maskinen i gång igen, för man sätta
till en tröster. Bussen blev först
färdig & kunnig & sin jag själv, &
följer förstås man. Jag måste även
ta jordgubben denna vecka, att jag
ska få några till vinterförädel.

Det ska strökas med två händer.
Med fränhet följer ångslan, o lietsa lit-
terhet i en fränhet sig på en. Glusuban
"samma stund" skulle det då bli. —

Nij, gamla Gulan, gåd dig att det du har,
vad du förlorat kan du aldrig få igen
ändri. Enns bästa tid har du gått.

Ofta förmåner jag mig att försöka
spora litet själs- o knaggskraften,
så att jag kan orka leva hos de rätta
så länge som möjligt.

Class är åter i sin jakt o
för inte komma hem förrän kl. 28
knagga någon kväll, ty ana ska
de komma. Ja, att de i sina
gamla gårdar ofta en kupa o vil-
som komma, som anslut för kort.

Det måste vara något nyttigt med
luftombyte, Class-Bertil har fått
matlöst, så länge det varar.

Ulla har lärt sig rätta stadiet på gyl-
vet, o det får hon bli vassa, lilla luttarna.
Den första handen kan hon också få.

Class-Bertil är 6 år o Ulla 9 månader,
o de leka redan tillsammans. Jag
håller om dem som om de till mig, o
det är för litet med en barn. Det gör
matt dithän, o de kunna göring
både två o gamla med varandra. Ulla
hörmor "voren" o o gäskar på lampor
o talar o jaser o appen. Hon hot
högt hörmor leken. Bertils "mator-
voren". Hon hörmor står på sin smi-
den, fast de är tjocka som gäskar. Hon
är så riklig, liksom för henne, när
hon står själs o håller sig i en stol.
De två ha motion om tvåvoren till sam-
mans. Ulla blir så glad, när Class
kommer hem, o förgräta, o kan inte
genast ha henne.

På toräven måste jag stanna matom,
 fast jag belänsade böra både natt & dag,
 om jag skulle ha det all right, & ti-
 den vännar inte till. Men jag kan inte på
 tag i så mycket besvär, & så måste jag
 ju stanna.

Mina älskliga barn - böra brister. Men mina
 bögar är, att hur djupt man vill fast
 i oförmåga, finns för stark hand,
 som håller en rygg & tar en vagn
 tag, så det bäst belänsar, så att man
 inte sjunker ned i dyg. Det enda är
 vändiga hot jag insat så långt jag minns,
 men någon faras i lagsan, & den kan
 man inte följa i själva. Vad det skulle
 kännas skönt om vara besvärande
 jämt, men det målat är väl fjörrän.
 Den är inte ensam i dina strider, Pontus
 Man för vara glad, att man ^{litt} kan
 se in i sin världhet, det finns

Nr 2306/4s

50

99

En ambulerande
bibelsk. II.

många, som inte kan det ens. Och du,
 man ska ju vara nöjd med lätten sin,
 någon måste väl skatta det du gör!
 Och man ska ju arbeta i sin anstalt
 svett för att kunna leva, när man får
 livet. Vanta, du kan få både föreläsning
 se, man är borta fortare än du kan tecka,
 vil din ålder hade jag intetdera, jag
 tycker, än du för en man, än du ska ha
 någon, som är dig värd. Var är en än vil
 en kungen större eller mindre är som syssla
 mer eller mindre i det stora maskineri
 et. Du har minnarna gjord gån i smån
 i tygthet. Jag ^{känner} dig som en förebörna i
 som en stöd än ha dig till system, till
 Prata. Och det är jag var inte ensam om
 i sysskonstören. Du tyckt var din mission
 i livet. Var är en än en sysskonstör jag
 upp till är beundran vad är en på sin
 sätt, är mest en brödder känner jag mig på

underläppen. Och när man får smita kora
barn sig anförtradda, känner man sig
något oskyldig. Medan barnet är en liten
baby, är det inte på sin plats att förstå
det, men sen, inte kan jag det.

Att inte för sig bevara i förstå-
göden som realist är för mig så oför-
bort, som inte varit med om någon jätte-
dom eller så. Det känns så tungt att
veta, att man inte kan få träffa honom
än en gång. Jag saknar även för de bästa
men också mer, men jag kommer gång vilken
sitt färd över dessa minnen. Det är just
som om de ville låta en känna, hur
barnen de är, eftersom de blivit över-
leva alla kampar och oro för att njuta av
vilan. När när jag näppast för kom
om hur till för i sommar en gång
och Kerstin blev för man verkligen
uttryck för sin känslor i fråga om

far, ja, om mor också. Jag känner
det ofta, som jag tycks, som skulle känna
det, i sin hals som mycket mer, som
fördrade förmodandet att jag njuter.

Mor förstår jag som naturligt är mys-
ket om nu, ty då var man så osäker.
Men för har jag förstått många gånger
både andligen och lekfullt, innan jag
gjorde flera hem, men också barn, men
det hindrade inte det då stela förhål-
landet och successen beroende gör just
vad Kerstin säger. Jag har alltid
kännt en viss underlig blygsamhet för far.
En blygsamhetskänsla för jag för att
minsta kämpar mot förståelse, liksom
mor fick. Och jag tror, om inte en
del av ryktena ha ärovt den glesiga
mor, fast den är värre än ännu mer,
när man för en avstånd till. Jag
känner mig blygsam mot för system också.

men intet kan ens dämpa min
sympatibörelse, som finns, fast
den inte syns. Genom denna brev-
boks kunna vi ju få en förståelse i
vardagslivet, ä det är verkligen roligt,
ty vi få träffas avsees för sådana
gär ånsten förskorande, än vi kunde
bestämma en dag, då vi kunde se
förändra i det gamla hemmet,
men hur det står vi till, vet jag
inte. Det är inte långt kvar, tills
skolorna börja, ä inte vet jag, när
vi få se min mamma.

Den har jag berättat med er om
många sidor, under tiden jag lagat
mat, gjort ett litet, tomta klädes-
butik i skåpet, väntat alla
som gått in ä mera sidant.

Vänliga hälsningar till er alla från
Er kärleksfulla dotter.

Örebro den 6/8. 1910.

Kära Arvid!

Minna goda hälsningar
fick jag försänd från
Elsa, och genom mig,
har den blivit ytterligare
försänd. I mittan av ju-
li fick jag med försänd
senester och har där-
under varit så "verksam",
att jag ej förrän nu hun-
nit ägnat mig åt nå-
got brevskrift. Det har varit
svårt att efter arbe-
tets jälet få koppla
av ordentligt. Till en
början reste jag hem
över en dag. Det var
roligt komma hem
och träffa Pappa, som

och Allan. Det är dock
i myskhet som är så
sorgligt smärtsamt
mot färr. Karl Johan
och jag voro ute och
metade. Han springer
antering som vi, var
vi vora fram, och
han långsamt pochar
bygg för sig. Lygsta var
här sin yndas abrida.
Vice prosten är för
individer och obbygg,
och vi vice prosten
var långt från nå-
got medborg. Gläns-
från färr och jag till
Lygsta och matte
Luga, som kom hem
från vissan i Eng-

107
Pelle
land. Han, alle, och
jag voro tillsammans
vid poststaden och
postade en skred.
Till att emellan
på den verkliga vilan
hvar Luga och jag fot-
vandrat 15 mil under
Sörger i Bergslagen
och Kil, berg. Det
finnes intet mer
intensivt rätt att
klappa av och finna
vila än att fotvand.
Dessutom är det mest
is och frisk luft i
högsta grad. Det är
ett obestämligt lugn,
som faller över en
en under en fotvand.

ring, och man kan
aldrig så som då
njuta av landskapet.
Ja, luffarlivet är
härligt.

Nu är jag i arbe-
te igen. En fört
njämssträngig ar-
bete och fördubblad
lön, vilken dock är
mycket följgsam,
men jag hoppas dock
ha varit skulden
på skuldsäslan.
Jag försöker mig
ganska gott med
advokatyrket. Man
måste ju helt enkelt
kunna finna sig
till rätta i de för-

hållanden man kan
släppa sig, om man
och någon gång skul-
se orörlig sig mycket
annorlunda.

Euligt instulatio-
nera för brölloren
skulle man "viva vi-
got om sig själv och
ist eget liv". När
man som jag lämnar
sig vara som bra-
der Nils uttrycker
det "ett uselt man-
instulskupp" och ett
högst allmogligt
rådrut, samt livet
mest är arbete,
jättsvårde, arbete,
kan det just ej

finnas mycket av
intresse att göra.
Att sysselsätta min
samtal med mig själv
medviken jag helst
i största möjliga mån
och när mil dörr.
Arbetet är en viktig
del av livet, och
kan man få ut
glädje av arbetet,
är det med mycket
vunnit. Ofta blir
jag intresserad av
de människor och
dessa öden, som
jag möter i min
verksamhet, och
finnas glädje i att
i min av för-

111
måga följa och
föreläsa på dem,
men ofta stöter
man deras avse-
lösheter som en
maskin. Jag hade
en ständigt kvar-
valet, som dömdes
till avsträffning, i
rätt straffarbete och
föreläsningsövning
att i rikets tjänst
indone nyttjas för
föreläsning. Men
hade föreläsning
an afsträffad och
för att få föda till
sin stora familj, som
vart. Sammen var
den största möjliga

och juridiskt riktigt.
Undergående en
straffet skulle bli
rim för den egent-
ligen hederlige man-
nen och hans familj.
Det alla polskunn-
ingens råd satte
jag igång med en
som jag trodde hopp-
lös saltnin för be-
röring. I går efter-
skänktes en mot
hela straffet, att
man får åter sin
barnvårdspryl.
Jag var verkligen
glad.

Det är nog räk-
ligt som Platon

och bröder Nils på-
ga, att vi blott öf-
vala människor,
lides vi friska den
andra hälften.
Långt om oss sys-
kon den ja frim-
till sin hälft. För
att de inte endast lida
hälften skola kunna
giva något av sig
njäla och rik eget
jiv kunna vi kanske
lita de andra hälft-
terna samplottens
de repelen in i ledjan.
Dessa lidning kan
ske samtidigt med
männens respektive
kustens eller om-

välkomande person
gång med dessas.
Jag tillämnar mig
rolena Inga slög-
rolena Elisabet
som min "pötte"
hälft, brots att
kom ej rummet
fröjdhetsen,
till vilken jag
efter nju års tjä-
nande besöks
svant denna
nyssliga be-
ster tillgångarna.

115
Almnäs, N.S.J. 10/8 1930.

Kära Syskon!

Tack för allas Edra brev!
Hon haft en lugn söndagsförmiddag
här ute att läsa dem på. Jag har
beundrat Er alla och känt mig stolt
att räkna Er som Syskon. Ni är
de trevligaste människor jag kom-
mit i beröring med under mitt
liv. Och vad Ni är olika allihop,
fast ni ändå är så lika. Så
att nog är det innehållsrikt att
ha Er till Syskon i mer än ett
arsende. Nu brakar man ju be-
undra det, som man ej själva
kan åstadkomma, varan Ni kan
fästa, vad jag tänker och tycker
om mig själv. Nu bevisar att

dona tycks det vara ett allmant
drag hos oss denna mindervär-
dighetskänsla. För min del lider jag
ofta mycket av den, och det har
ofta varit så, när jag träffat
någon av Er, att jag sakat mina
ögon till jorden andligen talat.
Det gör ingen dag utan att jag
konstaterar, att jag ^{jag} är en stor skit,
men jag gläder mig åt att i
dagliga livet kunna uppträda
så inälskat genomfalskt, att
sällan någon mera än jag själva
vet om att det verkligen är så.
Men måste ju betrakta livet
som ett skådespel, som bör
vara så drägligt som möjligt
för den stackars publiken. Men
det är ousträngande att alltid kän-
na eller inbilla sig vara försmäl

117
för kritik. Därav den sorgliga
följden att man har svårt att
få verkligt goda vänner. Ty en
god vän är för mig den, inför
vilken jag känner, att jag ej har
något att dölja eller ej behöver dölja
något. Det är en lyvlig sak
med en sådan människa. Men
man behöver ej många, när man
har så många syskon. Jag lever
ofta i andlig gemenskap med Er
alla och vet inget roligare än
träffa Er, fast — och det är
underligt. Men så var det nog
med For gentemot oss — det
är så svårt att visa det, när vi
råkas. Jag känner mig som en
statist förresten i hela livets stora
skådespel utan när jag skoter min
tjänst — Kärn Sten, var ej olycklig

flor många gånger tror. De ej, jag
kommer det som Du. Vort yttre har
ju den fördömden. — Ty i min
tjänst står ingen mig på fingern-
na. Jag kan den, vet vad jag vill
och bör. Därför är det för mig
^{på ett sätt} en vila att sköta mitt kall, en
vila, ty jag kommer bort från mig
själv. Så kommer jag arbetet, inte
därför att det är det bästa jag
kan tänka mig alla gånger utan
därför att det bereder mig en
njutning att göra min plikt
ordentligt. Och för min plikt
erkänner jag inga yttre normer.
Den bestämmer jag själv. Därför
lever jag i harmoni med mig själv
i arbetet. Utan då — även här —
tidens anfäktelser komma. Ty sådana
kan ingestådes underkas. De är allt

119
ett kaos. Men det är ej normal-
tillståndet. — Ollätachas för lö-
satserna. På dem skulle man nog
kunna bli lycklig. Men lycklig bli
man ju ändå aldrig. Alltså tjänar
det inget till att leva efter några
regler. Man är ändå sen som man
är till sin inre människa. Den
yttre ska vi inte tala om. Den är
ju sen, som den inser, att den
bör vara, d. v. s. oftast falsk.
djupast sett. Men det är nu en gång
en praktisk nödvändighet.

Vi ha haft det skönt här
ute på landet i vår lilla stuga i
underbar Sornlandsmat. När jag
nu reser till Jönköping, så stannar
den övriga familjen kvar här
till loht, då vi få flytta in
i vår våning i Jönköping.

Dagmar är ännu kvar på B.B.
Hon fick nämligen njurbäckes-
inflammation med hög feber.
Sen ett par dagar är hon dock feber-
fri och torde få resa hem i mitten
av denna vecka. Vi äro överlyck-
liga över våra små tillgångar.
De verkar att vara duktiga,
äta ordentligt och äro snälla
och söta. Flickan är en riktig
Sjöstrokar, tycker bra på manne.
Det är bra, tycker vi, att ha gjort
ifrån oss två söna såsom på en
gång. Ty tre skulle vi ju ändå
ha. På torsdag ha vi bordop.
Flickan ska heter Dagmar Ingrid
Margareta, pojken Nils Per Erik.
Det är underbart med alla ungar-
na. Bengt-Olle är i mitt tycke
en härlig skapelse. Och gå de nya

121
i samma stil, så kan vi ej önska
oss bättre.

Det är för mig varit
en jobbig tid. Att säga för famil-
jen på två håll och klara av
55 lektioner i veckan och resor
ut och in två gånger i veckan
har varit slitsamt. Så ska det
ordnas med barnsköterska (i ha
anställt och avskedat en redan)
pastor och bordop, flytt till
jämköping m.m. Men söndagen
har jag varit i lägen och so och
då står jag mig fullständigt
lös. Sen får jag ju vila, då jag
tillträder min tjänst i Jämköping.
Bergers förslag att låta
de "natta halftorna" delta i korrespon-
densen gillas på det skarpare.
Måtte me många av synho-

men komma hem i augusti. Jag
emotser mötet med stort nöje.

Min adress i Jönköping fr. o.
m. den 25/8 är Polhemsgatan 4.
De hjärtligaste hälsningar!

Er tillgivna bror

Mils.

Heder åt Dig, Bror, för att
Du påstod en människa från den
orättfärdiga lagrättsman.

Thorsvik den 29-8-30

Kära syster!

För att skriva här i den-
na bok borde man vara
inspirerad, och med tanke
här på här jag väntat en
vecka eller tiden. Min vän-
tan har varit förgäves;
ända måste jag försöka
hålla ut mig något.

Tack ska ni ha för att
ni kommer hem till
jag. Det var ett stort
nöje att få se er alla där.
Jag hoppas, att ingen av
er är besviken på det hela.
Med tanke på den ^{efteråt} chock-
miska sidan är det inte
utan att jag kommer en
smula förbättring, jag, som
har kanske mest inset
för samlingen. Men utan
pengar får man ju intet.
Jag har inte varit hemma
sedan vi var där och det
är nästan snarare att gå hem.

Det är nu min första
vecka efter vintern; min
värsta tid på hela året.
Jag drömmer mig till-

baka till semesterdagarna
färd i Sälmenborg och
sedan i prästg. Det är en
glad tid, då man får
knyta ihop det gamla
vanliga och kamma
helt in i nya förhållan-
den och veta att det gamla
vanliga väntar på en.
Hos Kerstin & Henning
semesterar man i det allra
jag kan inte beskriva
hur jag njöt. De två för-
tygsande: stor, ljus bostad,
alltid pyntat och fint med
alltid friska, doftande blom-
mar överallt. Liten nätt
trädgårds tygga, ävensållad
med blommor. Mellan in-
ten hade en härlig bak-

125
skog. Lär man. Jag varje
morgon nästan. Underligt
lätt käns det om hjärtat,
när man vandrar i den.
Ungefär 1 kvarts promenad.
är man i Valje, där man
har tillgång till bad.
1/2 timmes cykeltur i västra-
näs, ja, det kan jag inte
tala högt om. Helt vinstades
vi alla utomhus men ha-
de även tillfälle till hem-
lin. Det är intressant och
många gånger råande
att följa livet i ett hem,
livet mellan föräldrar
och barnen. När man
vistats en liten tid i detta
hem, då märker man vad
man går miste om i

mygkärblinet t. ex. mitt.
Men någon i vår stora
familj här ju representera
det ogifte standet. Det är
bara ett stort fel detta har,
det är att man har det
audeles för lågt. Skudet
är känt för jag försöka
finna mig till rätta i
de förhållandena, jag
kammit i. Jag saknar
all energi för att göra
det annars, jag är
försäffad, ohjälpligt.

Vi ha underbara
höstdagar med sammans-
blå himmel och hys-
sammansal. In 1/2 timme
på middagen ställer jag
till badning i an. F. a.

andas jag papprens drötte
från fabriken. Under
tiden jag andas för-
säker jag utträta något
arbete. Kvällarna i skos
kamratlin i bland på
tennisplan, ibland här
och där.

Liksom alltid känner
jag mig liten och är orolig
över detta mitt lidande
till beundran. Men
jag kan inte bättre.

Vi håller varmt
från er till. Bäste.

Taragård d. 30. aug. 1930.

Kära Syster!

Lä mitt lilla brev till
det alla vardagligaste
är det något att tala
om, ännu mindre
att skriva om.

Får du vil brevboken
komma till mig.
Min tur är jag tackar
så att jag får läsa
och dra upp alla bilder
så lyntligt!

Tillg. Eva

129

Skeda den 14/9 1930.

Kära Syster!

Det är söndag. Jag sitter
med alla, lytt till den
härliga söndagsmusik
min nyköpta (men ej
betalda) Philip fullt öligt
ger mig. Jag smular
på en lall förmiddags
grögg. Tack vare en ny-
dragen växel har jag
funderat kunnat i planboken,
och det är redan den
14! Säkert är sällsynt
och sällsynt rare. De
alla förutskickningar
för fullt tillfredsställelse
är äger jag också för
tillfredställelse i rikt mått.

Vilket allt kan glädja en
något men mig mycket.

Evy och Bo ha just
i full måndagsklass dra-
git, resp. äkt, till svär-
fäkt. Augustas läckert
tillagade suppe väntar
även mig kl. 2. Herre
Gub, vilken sås hon bär,
Augusta! Åh det är un-
derligt som att Emil
älskarina?

Äppel släkten
har kan det kanske in-
tressera den, som g. reda
det, att Bo har sin
mormor, mormorfar
och 2 mormorfar i bled
och ni stann dryligen
får se och raka den.

Stor är mormorfar, 85 år
fyllda, som g. ännu ly-
kats utfuntera, hur Karin
kunde få sig en husen
i grannande land. Han
är nu en hjälps klacka-
re och oss alla en stän-
sig påminnelse om vi
dödlighet. Mormorfar
och jag "knippa" de
och de ett lämpligt
krandur och njuta av
flydda lifens sensationer.
Mormorfar är en
"härk" gumma, mörk
till elva brante barn,
och en skara barnbarn
barn har hon att hålla
reda på. Kärnirke -
det har Bo att bräsa.

fortfarande
Själtr är jag lika förvånad
blek och mager. Det n-
mare är det enda origi-
nellt hos mig, möjligen
med undantag av länder-
na.

Kära Eva, allt vad
jag här klädd er mig
är ju vardagligt! Om
det tillåter mig ytter-
mera enkla mening, så
är det just detta som
intresserar mig att för-
stå: hur granterna
mina systrar vill var-
dagligt? Jag kan ej nä-
gon ge något av mig
själv - jag är fattig.
Änligt mest.

(När jag kommer

så här långt, lag jag mig
en, duklig plus Giv-
lös eller, läse igenom,
vad jag skrivit om fann
det = förskämd förtigt!
Och hur jag missade
att en del av min
älsade systrars skr-
ver "klädd" först, kan
jag ej förstå mig till
samma. Som lärare heter
jag allt vad klädd heter.
Jag kan hellre om ursäkt
för att jag missade
boken volym med två
bordenna blad.

Den av Birger för-
slagna och av Nils för-
ordade rådhetsboken för
den bättre hälften

att deltaga i korrespon-
denser gillar jag skryps.
Blackars Eny! Hennes
melfrida nyfikenhet
brinner sådär varje gång
brevboken kommer
hittills föräres. Hon
får vända till alla
i sjukvården för
sitt ord i denna sak.

Jag hälsar igen alla
hjärtligt!
Är till. Er
Sture

Salmonborg feb. 1931.

Kära Syster!

Det som blivit undantaget
och försummat är alltid
svårt att taga itu med!
Därför känner jag just nu
mer än vanligt min egen
oduglighet och fattigdom.
Kanske är jag ej ensom om
att ha perioder av "svaghets-
stånd", då allt blir svart
och kännes tristast. Då må-
ke jag bringa mig till att göra
även det som jag anser vara
min ofrånkomliga plikt.
Samtidigt bevärras jag av
en känsla att det hela är
meningslöst och att jag, som
man säger, ej gör skäl för

nej. Beror det på att,
jag trots ansträngningar i
motsatt riktning byssat
för mycket med mig själv
och mitt eget tankeliv
eller är det en naturlig
följd av för mycket skol-
jakt vid sidan av andra
det för hem och barn?!

Förklarande har jag dock
dess emellan "energiomfall"
och då skyr jag ingen
moder. Då känner jag mig
i regel nöjd och glad och
tycker att livet trots allt
är intressant och fängslande.
Kanske inre or-
saken till min ojämnhet
är, att jag ej lärt mig
för varje dag hämta

137
kraft och mod ovanifrån.
Men hur skall jag kom-
ma dit?!

I dag min-
dag är det min enda ledi-
ga eftermiddag i veckan!
Mina fruktbytingar är
alldeles vilda. De klacka
och hoppa, klappas och
slås omväxlande och tycks
vara braddfulla av energi.
Det är svårt att hålla
tankarna samlade med
deras glim och prat inför
sig, men jag har ej hjärta
till att låta bort dem, ty
de är ändå allt för mycket
"marslösa". Ingeren har
mycket blivit opererad i
halsen och Hals och har

sidan dess blivit mycket
druckigare och livligare.
Lasse är biden av hälsa
och vålmående. De äro här-
liga ihop! Dess olikheter
i bält och byrre framträ-
der alltså tydligt. In-
frensan, som här värijat
mycket åtminst, har de
som väl är sluppt. Mig
har den hållt i sängen
en hel vecka och ännu
har jag ej lyckats bli av
med den envisa höllhe-
ten och "nyggavärken",
men den går väl med sig
så som vanligt.

- Flanning arbetar och
går som vanligt till
långt fram på kvällarna.

Skolarbetet är efterhäng-
set och de som missamma
lära och läsa deras
föreläsningar ej att de
äro nödvändiga för all
samt folke. Skall kunna
hålla ut i längden.
- Trinnell vill att vi hem-
gjeller vilken sysselsättning
vi ha, är det dock en sak
man genomskådar för bilsaken
på: ju äldre vi bli desto
mera känna vi livets
hårda, näring och smärta.
vi veta ordet av att vi ej
"desamma som för"
vi kunna åldas. Men m.
nam dess tycker man sig
vilja hinna med så
mycket.

Det är i alla fall skönt
att det liden mot våren
med sol och ljusare dagar.
Då känner man sig yngre
och modigare. Vintern här
nere i Blekinge är ingen
vinter utan med bara
slask och tung dimma.
Jag tror det minskar mycket
på humör och sinnesstäm-
ning och därför är vinter-
månaderna särskilt på-
kostande. Tjänga är
vårer desto ljusare med
börskogens undubant skira
glimskar och naktsgals-
låt. —

Vad jag tycker det
är som en lång tid sedan vi
inledes alla och vad jag

141
längtar efter att snart
finna er alla igen! Om
jag hade råd, skulle jag
lita sommaren resa och
hem söka var och en. Kan
vi ej snart anordna en
gemensam "träff" igen?
Thundant vill det om vi
verkligen en gång beslutat
er. För att resa ned till
var avskott t. l. c. Nu till
sommaren. Blekinge är en-
ligt min uppfattning ett
behagligt och vackert som-
marlandskap med många
överdådigheter. Över sommaren
skola vi bo kvar i vår
rymliga bostad, men måste
till hösten fast det kännes
svårt, flytta härifrån, ty

kyrkan är större än vår
ekonomi tal vid. Som
vi nu bo, kunna vi med
lätthet taga emot en med
någon inbysring hos
vänliga grannar. Tänk
om du kommer, vad det
skulle kännas fintligt
för oss! Tänkva allvarligt
på saken!

Bingus förklarar att läsa
vår halften deltaga i
brevskrivningen finner även
hos mig gillande.

Trovar jag skiljas från
brevboken, dröjde jag för
mitt sjuka samvetes skam
ledja en, kära bysten, om
versende för att jag egent
försyntal mig ut läst

143
den bli "förlagd" här.
Följ ej mitt dåliga exem-
pel utan säll, god fast
på den igen!

De hjärtligaste häls-
ningar!

En älsklig Kärning.

Efterom fört uppställda
skematiska inte blivit följda, gör jag mig
denne gång ej besvär med att ännu
uppställa ett sådant. I alla fall torde
det vara bäst att fastslå en ungefär-
lig tid för detta följande omlopp, och
fästas jag åt en tid om fem måna-
der - den vi i förvärt anten de
ästa helfterns bidrag, som enligt Bingus
föreläggelse i samband med repetitiva
måns. Var inte en må sedan begagna

si stor del av silvret utmatta tids-
rymd som hans samvete dag & natt
var hans! Men om fem månader
alltså hoppas jag se brudbruden här i-
gen!!!!!!

Det första delat beträffar,
behöves den i cirkulären länge, då den nu
svart vill fram till Pelle. Jag före-
slår därför att den stannar i Göteborg
och såsom alla ryktens gemensamma
egendom förvaras och bärar blaf-
as ända till dess officiella representant
för ryktens ämne.

145

Lyska den 23.2.31.

Kära rykten!

Det är en stor lärdom,
som jag särskilt lagt märke till
i flera av era bidrag. Det är
dessa:akta dig för att för unge-
lhet studera dig själv; njuta studien
föler underbarhet skänker, splätt-
ar energien och ger livet en för-
farande präglad utveckling.

Dessa viktiga sats
har vi kommit fram till livandens-
ligen, som jag tror, genom praktiska
förtroendet med livet, som du
har blaf återfunnit den hos Mittlag-
leffler. Under mina tankar
elementära studier har jag smältad
med samma sak hos flera stora
tänkere, och det kunde jag
ut, som om jag hade underlag

att till mig själv säga: detta vill jag
packa efter!

Och dock - det är inte
så lätt att släppa ifrån sig detta,
när man en gång blivit van därvid.
Under alla mina studier är huvudpro-
gram för mig denna: Vad betyder en
dessa speciellt för mig? Sannolikt
som jag alltså utvecklas med vad jag
indikerar, står jag visserligen ett steg
åt bidden och så det iakttagandes
effekt på mig själv. Det är jag-kult,
det skänker jag villigt - och Gud skall
veta, att det inte är halvtorment!

Studiet av teologien är
mer än något annat, tror jag, känsligt
att kasta en in i personliga
problem. Och under kampen med
dessa har jag tvivlat att de till-
baka på alla korta tidrymmer jag

vidan varit för att se efter i vad
man denna idén kan ha innefattat för
den ställning jag nu kommit till. Det
är en del av denna min tillbatta-
rygs resultat, som jag vill återge såsom
mitt bidrag till bevakningen för denna
genömsyn. Här kommer det.

I.

För fjortonde gången blev prästfrun mor
och födde sin tionde son,
och släkten som alltid var uppriktigt stor,
ty "barn är ett smärskälskans lön".

När gommen som föddes till dopet bars fram
i prästens tidiga stund,
hvar dopes till Wilhelm - men gäddad blev skallen
vid altarets heliga rund.

På stor föreläsning vid banetkan först
och trots det till tjänare gå.

Men om, sådan følelse till raskerpræst,
som døpte de byttingar små!

Men vänta, ja vänta, så skall vi få se,
att tålig och en vis är Skam!
Om rätt jag mig känner, jag först skall mig ge,
någonsom är get eller lam!

Så tänkte herr Faren - men Wilhelm han skrek
och kyllte i ilskan att Far,
som - oförskämt! - kunde en strövlig lek
med trassan i dopvattenets Kar.

Det måste ju sägas, att granens ljus
de tindrade vänligt och klart,
att varken och måttigt var orgelns brus,
att prästens sång med fast,

men ju för de blidare, tilläsa varast
de störa och störa igen,

som ville de fråga och veta med hast:
Vad tänker och tror du, min vän?

Och åter Wilhelm i skålen gas ljud,
som ville han därmed ha sagt:
jag tror inte här, jag tror g' att Gud
intra i de människornas lukt,

som störa och störa med blanda och kast
i trösktan att finna en själ,
som kunde lott med tjärstivlig fot
de kunnat frägn till hel.

Men sedan i kviet när Wilhelm som man
betänkte sin dödsbestånd,
i granen han vissades, som strålade brunn,
i tavlan bak altaret rund,

g' något av det som bams fantasi
plåg sludja och fröja sig åt,

men blidas han urides ned ihjäl uti,
som skrände hans hjärta till gråt.

II.

Tioårig liten poovel gick
djupt förbunkat i tunga tankar.
Hvit vänd ut sorgen var hans blod,
vols hit ut dit han vankar.
Mor, oss starkas lilla bländ Mor
legat länge sjuk uti slagen,
ut idag så sade Far: jag tror
Mamma döi andra dagen.

Willulne kunde inte rätt förstå:
dö, vad kunde det väl vara?
föden kunde man ju träffa på
bort på Hyslogården bara.
Där man gravde här i jordens mull,
dit man vandra historier dånkte,
medan folket grät för någons skull,
vilken namnet döi man skänkte.

Mor hon hade ju så säkert så,
läg ju längst från Hyslogården.
Varje dag kom gjärfjick halsa på,
sitta nedan lakansänder,
säga några ord, fast intet oras
kom från lappas tunna, vita -
kunde skämtat bara hade Far,
så hans ord g' var att låta?

Och förresten, varje kväll kom bad
Jesus Far i Mor bevara!
Jesus bodde i en himmelsk stad,
gjord ut guld uti silver bara,
hjälpte ganska alla gossar små,
om de inte gjorde illa
utan kunde lydigt sig förmå
lika riktigt tyst uti stilla.

litet poovel ville i sin tro
stadigt moderns halsa trygga,

siste tillförelites fasta bro
öfver död och sjukdom bygga —
siste lek, munder äter Mor,
starkare Mor på sjuk och slagen,
konde samman tunga ord: jag tror
Mamma dö eundera dagen.

III.

Stora, tysta, beslämnande rum,
vixningar blott eller kuddhögt tal,
bliff på dögen och skymning skum,
visselstänk och trivelskval.
Läkaren kom och läkaren gick,
kändad och varn vid sjukdom och dö,
nigge förhoppning dit lag i hans blick,
nigge trost åt hjärtan i nöd.

Tunga dagar och nätter med vak,
ängsliga timmar för älskande bröst,
öppna biblar och sidor med hark,
ständig jakt efter lugnad och tröst.

Grups det sista råddningens strå,
sände man ödmjukt ett brudskende bud
efter Kveinan, som ryktet lät gå
från att kunnat bevisa sin gud.

Kveinan kom och med prång och ståt
in i höghyllad prästgård kom drag,
föll i kistas och illegan och gråt,
fästade sig och med samman slog,
bönjde den sjuka med öfver öfver
strök på frans och huden och gud —
intet förmanstos — på skuldror kom på
syndens Riden och Tio Guds bud.

Sista förhoppningens bubbla brast,
sviken kom döden med långa blis,
vingade lier och släkte med hast
ut det plågade, framtände lit,
tyst stod fadern och tysta hans barn,
sägand tårar den stelnande kropp,
stommen för husträdens avslippta gam,
frälsad och fri från mödosamt lopp.

Med detta slutar jag
för denna gång. Om jag vänta
ombyggelse har något mera värde-
fullt bidrag att ge, kan jag för
eventualitet fortsätta. Men jag vill
tänker, att nyheten vidare tröt-
nat på att läsa delig vers.

Kj. hälsn. från tillg.
vår Tulljansson

Uppsala d. 28 febr 1931.
Kära Sjöström!

Jag har intet att
ge. Det jag hade att ge, är intet
att dela om.

Kerstinis förley av Triffes
i kommun, respektens med glädje.
Jag vill också uttrycka förhåll
med att tidpunkten bestämdes

den tiden för min prästvigning. Det
vare möjligt om vi då alla kunde
samla i värd.

E. tving skrivs.

Göteborg d. 18/3 1931.

(bilden från Sjöström och jag
K.S. Kungl. Segelbåtsfabrik)

Tyngd av ånger och samvetskonst
med hänsyn till Sjöström fick jag besked
av "Farbror Peter". Han berättades så här
i familjen med hänsyn till ungdomen. Han
har framhållit för mig, att jag omedelbart
bör skriva, i att han fick beskedet
sig i afton. Han vill snart komma
hemmen bara i sin hand. —
Det har alltid berättat mig stort nöje
att forska i släktens historia. På sist

Tiden har jag kommit till ganska goda
resultat genom Åtskilliga gamla lekpre-
dikningar, vilkas personaker äro guldgruvor
för genealoger. P^o farmorsmorsmors
och farmorsmors fars häll går v^ärt stambuds
^{rotträd} tillbaka till den Lutherske lärans
begynnelse i Wexjö stift. P^o 1700-talet
voro v^ära fäfar — Ålmgustar, Calliadras,
^{Rogbergar,} Östergaard, Drysténar — adeln bland
prästerskaret i Wexjö stift. Man
minste — för att citera Samuel Odman —
ha ett av dessa namn för att komma
fört fram i stiftet. Min äregränsat
var uthålligheten att söka 1° blads-
förutgång med Carl v. Linné 2° en
auktentikare av Upsala mötes beslut.
Detta första målet har jag fått släppa
— Linnés släkt var mycket obetydlig.
Tillslutet vunnit jag flera bladsband
med Olof v. Dalin, som h^ustammes

157
från Nicolaus Rubenius i Hattaryd, var
farmorsmorsfars ~~farmorsmorsmorsfars~~,
dets farmorsmorsmors farmors morsmorsfars,
dets farmorsmorsmors morsmors morsfars
dette låta låtet unduligt, men förklaras
läsas att i h^ustammen från tre systrar
Rogberg. Man får h^ustammen en liten app-
fattning om det smilbada prästerska-
rets möjlighet i gamla tider. Modellen
var "att inom ståndet söka upphöjda
medlemmar av ståndet." — L^ussa
sina släktstudier annas jag förbättra
(än ^{öfver} öfverlägga h^ustammen om Upsala mötes
beslut) på lediga stunder. Jag kom-
mer dock icke att gå längre än
till Trydets Valler, men den har
jag tänkt grundligt genomföra.
Sökningen (om några år senast)
skall jag delgiva Eder den fullständiga
släkttabellen. För öfrigt är detta

släktetadrum led i en annan plan.
Jag har tänkt att under årens lopp
som till följande skriva en levnads-
beskrivning. Memoiren har alltså intresse
rat mig, det gamla minn min egen
släkt ej minst. Alla brev ^{andra} sedan
skoltiden har jag förvarat. Jag tänker
mig att ett dylikt arbete kan väcka
intresse hos mina barn och även
hos andra släktingar. Det skulle
måhända bli en beskrivande natur
och använd till ett exemplar med mig
själf. Samtidigt blir det ej fördröjt
förrän under pensionsåldern, om
jag hinna så långt enligt vår Herrens
mening. Att jag någon gång skulle
kunna längre än till en tidigare
del av mitt liv, är icke troligt, knappast
omskrivet. Memoiren bör ju icke gås
beskriva endast en handfull för

159
tidigast 25 år tillbaka. Jag vill dock
nu (med dig) Kap. I: Släkten.
Sedan ha vi Kap. II: Barndomsår
och barndoms ~~hänförelse~~. Kap. III: Uppsala.
Senare har jag icke tänkt för närvarande.
— Vill du utnämning av mig till
bibliothekarie för Lydenbachers möttager
jag med nöje och kännas mig smickrad
därav. Min hustru vägrar att uttala
sig men läser med intresse allt.
Hon är för blygsam att lofa.
Med kärlekliga hälsningar.
Ett litet Olof.

Kära Allsammans!
Därför att nu alla skrev så här
måste jag opponera mig och
skriva. Jag anser det så rätt
av eder alla att på detta sätt
främja nå varandra. Var och
en av eder är ju strängt

upptagen av arbete och tillfälliga
för en så stor syskonskara att
räkas bli ju i själva verket
så få, därför är det ju särskilt
roligt att denna brevboken
kommit till stånd, att vi alltid
någon gång på året få höra från
varandra och minnas hem-
met och barndommen.

Sisserligen öppnar varken
Farbro Pehr eller Arvid sina
hjärtan på så värt vid gavel,
men vi håller så gott vi förmå,
att oskandé öga på Farbro Pehr.
Allt här sig ofta för om hans
maskinskrivarska är det o. s. v.,
men han är outgrundlig. Då vi
mys om något av vikt skola vi
dock med det snaraste med-
dela den intresserade syskon-

161
kretsen. — Småflisarna äro krya
och duktiga. Den lilla har
börjat sin vandringstid, som
peppa alla säger och den stora
försöker, fastän det ofta är smit,
att genom tystnad och lydnad
meritera för att komma in i
scoutkåren och kindergartan.
Med hjärtliga hälsningar till
alla och envar tillgivena Bror.
Gly den 27/5 - 31

Kära P!:

Inte för att jag var särskilt upps-
lägen att som alla säger känna
pennan denna i min hand, men
det är skönt att inte känna
denna om pennan ~~även~~
vilket den ju borde, när det gäller
bidrag till den här brevboken som
vill man innehålla. Rätt mycket
viktigt, att man ^{i stället} ~~inte~~ ^{skulle} ~~missa~~ ^{missa} den.

hij själoförhållanden slänger med några
av sina egna tankar. Men liksom
det ej riktigt med jämförelser, när
de utspelas till oss, och vi dock del,
och därför skulle man naturligtvis ej
långt uppse på sig dåvid utan
genast tänka på något annat.

Reynolds anklagade, är delvis
riktig så tillvida att det är en
djösa skugga, som inte följer
bestämmelserna men det är ju
inte att undra på, ty även när jag
var så dålig, kunde jag bekänna
att jag var rätt lydig på vil god
ett helt andra sätt. Men på hvar,
att han skulle så mycket mera
sedan i stället. Efteråt jag var
i gång med att förstå, så tyckte
jag om en och en och en och en
känd skinnande penne. Kunde

163
Leta litet på språklöshet.

Detta kan jag förstås inte
säskilt att säga, ty jag tycker den som
lyser är till den andra med undantag
och att de fattiga bekämpas och glöms
ännevis något visser. De förra
är inte värda att bekämpas och
de senare länga sig ej alltså för
tycke.

Man börjar nu på ena sidan
med vägen och den kända rensningen
då man i fristid dagar kan slappa
lös och ge sig i allt som kan
skada och dyt. förordning att göra.
Man får ge sig ut med sin hand
på jorden samt låsa hem till hjälpen
som förut, kända man ej ännu
känner den miljonärerna som för
eller senare till en och en och en
vis. ja. det var i alla fall skönt

ett annat förfall i en prä. som ked-
ligt kunde förstås. Men med
den vackliga åter man kan, som-
mer det förstås att lösa ännu.

Den här boken hos den
skulle till Ragners legat best-
glänt i min lida i två
månader och jag skypade
mig djäfr. Skulle kätning
innan något annat hade
mer endan
tillig Peter.

Hidingelva den 20 juni 1931.

Kära Sigfrid!

J, om du de två veckorna går, men vi för
önskan. Inte hjälpte det, än jag tänkte skriva
en ragg på den gamla, just för att boken
inte skulle bli förorenad med mig utan i stället
ha en ny och den för. Jag vet ju, att det inte
räcker till för mig, men länge jag väntar, och se-
nastom blir det ändå tvunget några dagar i för-
väg. Jag tror ändå vi vet, att den börjar
om en vecka, så att en ingenting oförutsett in-
träffar, som vi till den an målet nog. Vi
ska även till hela vägen med en av "båden"
nummer. Det är 25 mil. Det ska bli stort
än på platsen en dag eller efter spridningen
i går i ånda sen i västan, en båda skulle bli
arbetlös till västan som ej. Personer har inte
får veta om haft sin minsta, att det
skulle bli om i lagret. För en tid sen blev det

bestämt med en sammanslutning mellan en del
firmor i länslandet den ledars tjänar. Dör
dessa alla till sammansluten uppgång, & vi ha
för hoppet, att ledars för plats i det uplysta
belysning. Men så höra vi för ställningarna
att, & att firmorna tänka behålla alla sina
tjänstemän, & det vore ju orättvist. Just då
hade ledars blivit ledaren i ledarskapet
som i en mindre firma för många år sedan,
men han var här, men det är väl mycket att säga,
att man inte bli ständ för den beaktas, i synnerhet
andra inte berör plats att ha som i beaktas
många år. Glass skulle också för vända att
bestämma sig så länge, att det väl också
vil ständigt man till vore beaktat att
att en gång bli anställd, samt skulle
ledars ha vägen. Detta kan också göras
ju blivit uppgång, eftersom ledars glö
bruka höra med. Jag skulle väl förstå
att sammansluten ha minn gifta

ryskan. Jag tänkte just börja boka rum för
i tid, så blev Glass ledaren i platsen. Jag
skulle egentligen ha blivit framtid an sammansluten
fösta för att förtjäna en stent, men jag, som
inte.

Jag ritade som i en bukett av äppelblom
ryskan & rykte av en verklig sammansluten,
när jag försten med alla mina ryssor. Jag
kon först varit i ryssor & i stället. Vi beaktas
att två försäkringar, & det gick bra för oss. Vi
vare blev många steg, sammansluten till
som med 50 med sammansluten. Den andra sänd
gen i juli ska vi be sammansluten i ryssor. Jag
för väl ha med mig många nattblat för
mestom. Vår förståelse ha vi övning.

Det är en käftstund, då brukade som
om. Jag har just undrat, var den låg gömd.
Jag ha sammansluten & grävt, då jag kast den, &
jag vore vi många tankar & vore ha mig
ryta. Att det är så många minnen som fram

här. När jag läser Mils' brev, som jag så tyd-
ligt bilden an mig, så kan man se hur mycket
närhet frammanför mig i tankarna. Men kunde
inte komma över, att det var så stort, och
som jag klagat, att man inte kunde få från ordet
närheten, anförtraktade mig oss själva
så länge jag minns tillbaka. Men vi ut-
tryckte min egen tankar att mig. Sen jag
sist läste och breven så vi träffats, att det
var en stor upplevelse. Men det gamla kan
nu inte heller varit längre. Det var, att
jag visste, att det kan jag så tänkas, länga
jag fast vid det hade jag så varit i stora tankar
jag, att man så för länge i greven. Men den
närheten kunde jag inte få begripa att man
något, för att den främmande att mig att det
kunde, att så den det då o.s.s. Men den
jag var mig, att jag visste, att andra så
be i den gamla förståelsen, måste jag be-
rätta mig själv jag i tankarna att inte

169
länge mig att de kunde tankarna, att det kan
Det är kort att jag såst minnen
men i mig ut för. Den gamla ungdomstiden är
som den var levande, jag, att det är som en den
laga. T.ex. när jag så den i vår härmarsal
i stora äggula i vassa, att den kostade mig
i så andra stora med ansvaret, för att jag
kunde jag enda med en löstheten.
När jag tänkte, så jag så den i mig
minnen. Jag minns var en att mig
sist att jag så mig i vassa med.
I den hade vi den det stora livet i
minnen, tillfällan, ungdomstiden, tankarna, de
tänker som jag så, stora tankar
i den gamla tankarna, som tankarna i den
minnen i tankarna (minnen att mig
dittioner). Den hade jag så jag, att det är, som
om det tankarna, att jag så mig i minnen,
den hade en stor minnen, att jag så mig
så att mig tankarna, att jag så mig, vad man
kunde jag, att man kunde att mig så
jag så att mig vad så smått.

När för hade framman i sin rum i Mids
Konsultade på borden i rök: "for, om jag sitter
fram." Och kasta den var hög i fots rum i den
stora sängen med sin rätta äpple i ena handen &
Lummen i munnen. Och när Bringen föddes, &
"morskan" sade, att han hade kända i rök
& att han vi vara riktigt tygta, om vi måste för
se kända. Och mors rum med hennes nästa
konvalescen & bakslagen, framför mitt
snickeri mörkt. Men den, den, den
stora järnkälen, den han hade på den bän
na framför fönstret! Och när jag kan
han från Vagn & kunde spela för
måten utantill. Ja, den gamla teppan
har många minnen med sig till
sin kända i Borneo. När vi finge
med den yngre den lilla konstiga
trappan ut: Vår föreståndare den vinda
för den södra garna ända bort till den
andra garna i samma staden, när han
stannat gräddan. För bländat

17)
ja bestämde trappa från stora förtugen
& en rum ovanför & en nere. Först
gick vi i salen, och minns jag så väl. Det
är först jag kände en, ty det, en avsnitt efter
det andra trummar jag ihåg.
Men den, som ligger inte till det mest nor
dliga. Både den & jag ha väl vår glädje i arbetet
just i vardagslag, det är så enkla och en
löst. Det är väl just i vardagslag, men åter säger,
vi ska uttala en med varandra. Vi äro ju
intresserade en varandra med och utgång
av den som yngre minsta framtid. Men tyg
var, det inte är något att tala om, ty vi veta
alla, han en lora utveckling & rätt, och jag
känner ska tygta, att man är druggen sin
saga, men den skallen kan jag slå bort,
ty jag vill så gärna höra om minna systema
känna. Jag talar en förblås en lag kan man
när, att den första gången satta ihop. För
ord, "kack lä" (kack manna för essan
lärar), & jag fick den svar: ja, man tygta

val, än rumma "kalckor", & vi finge oss
en gån storre. Men hon fann en gån till
sin sist, betvare valigt hon megel an ka
nom. Hej, Hej!

Jag älskar, vi finge träffas oftare. Jag
börjar bli till oron, & det är märkvärdigt,
vad man är mån om att ha reda på livet,
Jag villen försöka njuta av varje dag, &
man för leva den, ty man tänker på, att man
blir äldre för varje dag, & att man ska börja
"gå ned för". När man fötter, var jag lika
gammal som nu, när hon fick
stuvil, & kista är lika gammal, men
när hon fick till. Ja, du till, när
du skulle säga, & Johan Lyran har
in dig försiktigt i ryggen. När Ben
till krigade nucka på dig, för att ha tråk,
du tänkte exponera dig, & ha stäl med
händer, om plattan i fickan för att vara
tillräckligt an stiers, den i rummen i på-
ta ögonblicket. Jag storkände att Ben,

ty jag såg på & körde, att du blev tyckte, det var
tråkigt med alla ljus & vinn till att för far,
du var ju 4 månader gammal. För resten tråk
du nog, att för gratale med dig som vanligt,
du vänta på besöket & varade för, & för
drag på gån på rummen. & du fick vatten
på besöket var ju helt naturligt på man-
gastulor. Vi ska få se, kora Lyran,
att du älskar man bli, besta kända be-
man kunnat.

Det är en tröst, att inte bara man sjöla till
en "överfäststämmande", Kerstin. Jag villen
mig aldrig så mycket, men då jag villen,
att jag skulle ha "ork" på följ. När
man hon för mycket av sig länge, blir
man för trötta, så att man inte kan vänta
någon vika utan i stället ännu. Det
förstår ingen som inte varit överanstreng
till den graden, att minnet blir lidande.
Man ska vara så förstående, att man kan,
hur omöjligt det är för att, för ingenting

littet tryk, när man är lagom trött. Det vinner
man på i längden. Men det är inte så lätt.
An du mest kunde få slippa din skola,
Kerstin, du har för länge besvärat.

Sin slötskattubör, alla, om inte
satta, du tycks ha den rätta energin.

Josi, det var hos dig, Pelle, berättar
hon från så långt bort på sin resa. Du
kan inte missa din millionörsten.

Om du vill bli stor i branschen, är du
mått. Gå och undersök intresset av den,
men inte tror jag, kan klämma ut sig
något.

Le-Bertil gick vidare till skolan här
i staden. Mor tyckte, som hade ha så
dubbeltydig, ty han har aldrig varit
den någon gång i korta. Han kan
börja nästa termin. Det blir klart
för alla, som redan sett honom, som
de kan inte se sig i vägen med honom.
Det är så som "va" i Titti. Om jag ska vara

kommer jag till Le-Bertil, blir han så glad i
sagen "hni" i Titti i väg i raser "Titti" och
sin vassliga stämma. Så snart en kvinna
har det, som har det som system. När Le-B.
läser sin aftonbön, säger han sig inte med
mindre än att vi hjälper honom med att få honom
ortentligt knäppa, i så när bönen är slut,
där man inte med armarna i säger "nu li".
Hon kan inte gå till skolan med att bli skap
händerna i när fäst i säga "kak", som jag
^{inte hade hunnit det} hon inte, som man inte ser sin bror. Om jag
hon för mig själv i säga "kak ma".
anamma". Hon börjar säga efter att ha
Hon är mycket som från början sagt (som beaktar).
en tydlig t. k. k. jag f. a. k. Hon säger
mig "mā" f. a. k. i jag svarar jag; "hni",
i så mycket som till vägen; "de f. a. k."
Hon jag vetar honom med smick i skott,
när hon hon jag honom i säga "nā".
Ja, vad man kan beaktar, vad man för
som jag inte an följer det, som man

finns i den våren uppe! När jag går
med spöket i skogen under många dagar
i ströket, som jag inte "frä" mig från
vemodiga tankar. Men jag glädder
varje dag i levan på kappat.
Om vi är ute i vass vägen gör vi
glöm inte, var storsvarta leon.

Om skutan ^{går} till rudds bitar
med kärleksfulla uttågningar
från en kungöva lutan.

Hidingsbror den 22.6.31.
Kära Ljörtränder!

Binger har befallt mig
att den här gången skriva
i en brobok. Som den vädhess-
ande fru Binger Lj-mel, jag an-
der många är förberett till att
upphöjas till och väl också
inom kort blir, lyder jag, om

och motsävarigt. Jag tycker
nämligen, det är rätt orödligt
just nu, då jag hoppas, vi
alla träffas vid Bingers och
minne bröllop. Det skall bli so-
kigt för en i mitt bästa vän-
skapt, fast jag fruktar, att de
ylthet enkla förhållanden,
under vilka vi där måste ha
enast våra välborna gäster,
kan bli stora utmaningar av
en bevarande primitiva. Jag
önskar emellertid att få viga
i den gamla kyrkan där nere.
Vi få försöka ha bevarlighetsen
stämmande, och jag önskar mig
med det goda ordet: "finns
det hjärtern, så finns det
stjärtern."

Om Binger är för tillfället

endast ett förmoda, att han ar-
betar mycket ihärdigt. Han är
helt enkelt nog klok och stark
att bringa mig att finna mig
väl till rätta med adverbtycket,
först det han vet, att han
som mycket som ägnad att
gå domarvägen. Därför förklarar
ja dock prungen, och därtill mig
nu kärleken med K. inte till
lidans saker. (Dor till Peter).
Kärs arbete, som förättas väl,
om kanske tillfredsställelse, såvida
inte människan är till yttel-
het så högt, att allt vad hon
har, är värdelöst och endast
ett oöppnadt värdefullt.
För min del anser jag, att en
adverb har ett många gånger
spännande och även utveck-

179
lande arbete. Birger har också
blivit mycket manlig. Men
jag kallar honom ändå "min
Lasse", för på lediga stunder
är han full av oskydd och
pubertetsighet. Det är, tror jag,
tänkligen typiskt för Ljörhän-
derna, att de bevarar gosselystnad
så väl.

Om min själv är intet
att förbättra utom att jag är
nått blott, har åldrats frukt-
samvärd och den siste försvi-
nen flytt stödjebudet och ägnat
mig åt avnjutandet av famli-
gen vybudsfrager under och
läsandet av mig, delvis god
litteratur.

Vi hälsar alla varmt.
En svägerska Lasse.

Kära Syskon!

Som jag föra gången ut-
brorde kommer jag (ganska
snart) att efter de 8 år och
lite' till Tunga och jag
kanngrat ihop upp-
tröja henne till fruvör-
digen. Det giver mig en
vel del att anbestyrka,
varför Tunga fått denna
med pennan. Att hon
darrat lite' framgår bla.
a. vid de junderen, som
beskilda som doerare-
barnen och vasslig-
heten.

Jag gläder mig mycket
åt att få träffa er alla
i Näsbytt som många till.
Till dess de bejaktligaste

hatsningar.

En lillsvinnig Ossiger.

Hälsningar, Tenhult den 29 juni 1931

Kära Syskon!

Det är nu snart ett helt
år sen jag hade något att taga
del av innehållet i denna bok, var-
för det var en överraskning för
mig, när den kom. Jag trodde,
den hade slutat att cirkulera
vid det här laget. — Det sista
året har ljudit på en hel del
nytt. Vi trivdes alltför bra i Stok-
holm för att ej sakna det. Jag
skall ej plåga med en jämförelse
mellan vår forna och vår nuvarande
existens. Den har vi gjort så
många gånger själva, att vi
leda på att tanka dopa. Det

ästersta bora att vänta på ett till-
fälle att komma dit igen eller att
hoppas på bättre acklimatisering i
Jönköping. Kollegerna har jag ej ännu
någon beröring med, vilket beror på
mig själv. Jag kan ej uppträffa
något intresse för en enda av
dem och kan ej lyckas något sådant.
Någon sammanhållning finnes förresten
ej. Det är en stor kårva en
fortal och korringspladder, som man
ej önskar att ha något att göra
med. Detta sorgliga förhållande, som
jag ej förut funnit i något kol-
legium, beror nog på rent lokala
förhållanden. Hela stans målsmän
och elever verkar fientligt inställda
mot skola och lärare, vilka senare
kanna sig missaktade och därför
lagga sig till med en löplig malig-

183
het för att upprätthålla sin ora och sitt
högare anseende åtminstone i egna ögon.
Dessutom råder numera i alla lärar-
kretsar ett allt behärsande miss-
nöje med den ekonomiska ställning,
vill de befästa sig. Och jag måste
för egen del erkänna, att detta gans-
ka mycket fördyrat mig själv.
När man avancerat så långt
man kan och därpå finner, att
inkomsterna ej räcker till levnadsom-
kostnader och skulder och man des-
utom försummat att gifta sig rätt,
så har man inga krafter kvar
att offra på någon ideell syn på
fyllnaden och orbetet. Det senare
blir borta ett medel att skaffa sig
livsuppehället. Det gör ju desam-
ma har jag utför det; jag får
ändå vorken mera eller mindre för

det. Löneförhöjning kommer automa-
tiskt var 5te år oberoende av
arbetets kvalitet. Det förövar
mig ej att så många sloa till
och från eller senare finna det
hela tråkigt. Dessutom har jag
sjölv ej ännu kommit så långt
men jag ser väl, vad det kan leda.
I Sthlen betades ekonomin med exten-
sioner. Sådana finnas yttre
minimalt här. Siffrorna är 5.000,
respektive 1000 kr. pr. lösar. Nu
är att tillägga, att med sparsamhet
och nedpressning av pretentioner
går allt. Men det är klart, att
man kommer sig mer eller mindre
nöjd.

Medan jag skrivit dessa
lamentationer, har jag blivit av-
bruten åtskilliga gånger. Bengt-

Otte ska "kissa"; strömming ska massas,
vatten ska in och sen ut igen
m. m. i pigloskhetens tecken, ty
Marta har ^{en del av} sin permission, och
då ~~får~~ ^{en del av} hennes jobb på mej, ef-
tersom Dagmar har nog av tvilling-
arna, som ^{är} ~~är~~ uppkomstvärda
på mest sätt sen in kom hit och.
Vi trivs emellertid bra här i vår
stuga, som ligger avskilt och gör
det möjligt att leva som det
faller sej. Vi ha den möblerat
med gamla välkända saker från
prästgården. Här borta! I köket
står bl. a. gamla "vallen", pigkam-
marsoffan, vattensåsar av koppar;
i ena rummet pigkamarbyrå, som
är blåmålad och har fått fina
kopparbelag, för expeditionsbord,
en gammal kommod och en bokhylla.

i andra rummet en gammal vät-
kast säng för vem som vill av-
er att ligga i m.m. Kom och
se! Det är vät mödan. Under-
bor maten och fint vatten att bada
i. Men kan inte ha det bättre i
en stuga på landet. Det är av-
undsvärt att ha omkring sig så
mycket gamla saker med stort
affektionsvärde. Besökt - och älskar
bil i gamla rullen varje dag. Det
är den pjäs, som tilltalar honom
mest. Det är bara en sak, som
smärter mig. Jag har ännu ej
haft råd att betala Ina något
för all den härlighet, som jag
tagit hand om. Men det skall
bli i sinom tid. Hon kommer
nog att behöva ekonomisk hjälp
för att klara sig. — Nu har

187
jag prestatat ett tålamod länge nog.
med mine materiella synpunkter och
mitt vardagliga liv. Dagmar gör
nog ett tillägg, auter jag.
Med hjärtliga hälsningar
En tillgivne Nils.

Tecknadt d. 5 juli 1931.
Kära Svägerskor och Svågrar!
Nils har bett mig göra ett
tillägg, och inte förrän idag
har jag fått tid. Vår bant
som varit lite krassliga sen
vi kom hit ha tagit mycket
tid i anspråk och så för
man f.ö. passa den bra
minut för att dom inte ska
trilla ut vaguen och sängar-
na eller stå närmast där
dom sitter på golvet. Dom
är nu alldeles triska och

och mycket pigga, Gudshelos.
Ja, jag truskar att jag fick visa
dem för det alla, ty dom är
verkligen svårda. - Vils pessimis-
tismen jag skall försöka till
hötan. Det är alltid värt med
nya förhållanden och i alla
högsta grad när man som vi,
kommit från det underbara
Sthlm. till förkynning. Det är
säkert att förhållandena i
sistnämnda stad är att
annat än lysande. Men man
vänder sig vid att. Och tack
vare de förtjusande människorna
na Sjögren ha vi inte ränt
oss alldeles ensam. Där
ha vi alltid så angenämt.
- Nog kunde jag prata en hel
del till men som bohem är slut
och vi våls flera stycken på
lördag på Benders och Lugas

189
bröllopp så även jag att
jag kan sluta mina
färliga rader.

De hjärtligaste väls-
ningar till det alla
sammans! Vårsta gång
lovat jag ett längre
opus. En tilläggs
Dagmar.